RADU BANCIU

ARUNCAT DIN COCOTIER

Editura Nesimtita – Decembrie 2011
Doar impreuna cu DVDRaduBanciu

Turcisme

Mă leagă o prietenie exagerată de domnul Turcu. Nu-mi permit să-l critic. Cel mult, din când în când, aş putea să-i dau un sfat. Mi-aş dori să-l văd actor. Simt că i se potriveşte. De exemplu, într-o adaptare pentru televiziune, domnul Turcu ar putea fi domnul Smith din „Cântăreața cheală" a lui Ionesco.

Să ni-l imaginăm pe Vasile Turcu repetând la infinit că săptămâna are doar trei zile, de preferință „marțea, joia şi marțea", cu toate riscurile pentru jucătorii profesionişti de table. Ar fi savuros! Cine nu şi l-ar dori trecând pe la toate posturile de televiziune într-o singură seară pentru a explica fenomenul?! Cu vocabularul domnului Turcu sunt convins că n-am avea probleme de percepție.

Ca să-i putem da replica, l-am putea convinge pe domnul Borcea să accepte rolul de invitat al domnului Martin. La limită, căpitanul de pompieri ar putea fi interpretat de domnul Badea, iar bona ar putea să fie o junăreporteriță cu coapsele tari, invitabilă după spectacol.

Aş amenaja un pic doar finalul piesei, întrucât nimeni nu-i absurd degeaba în fotbalul românesc. S-ar încheia tot ionescian, dar pe refrenul unui cântecel la modă: „Ana are mere, Dana are pere, domnul Turcu le are pe amândouă şi are şi un Mercedes"

Tombouctou

O frază mi-a atras atenția weekend-ul trecut. Preşedintele lui Arsenal, Peter Hill-Wood, a declarat că îşi doreşte investitori britanici la club, nu „afacerişti veniți de la Tombouctou”. E evident unde bate, într-un moment în care fotbalul englez tinde să intre implacabil pe mâna unor magnați străini habarnişti. Americani, arabi, şerifi, şeici, iată de-acum şi spectrul Sahelului făcându-şi apariția deasupra Regatului Unit.

Pentru englezul de rând, Tombouctou e un fel de Fata Morgana. Sună interesant tocmai pentru că nu e localizabil. Nişte rămăşițe pe retină din documentarele BBC, probabil. Vaga idee a comerțului cu sclavi, a Africii inaccesibile din secolele XV-XVII. Un amestec de istorie şi geografie în paragină. Nouă ne-ar fi venit să spunem Honolulu dacă, din întâmplare, nişte islandezi ar fi dorit să se implice financiar la Bistrița.

Poate că într-o bună zi, Arsenal va reuşi să îndepărteze definitiv monopolul american ori influența ruso-uzbecă din curtea sa. S-ar putea ca peste câțiva ani, aristocratul Hill-Wood chiar să-şi dorească un incompetent la conducere, mai ales dacă se nimereşte unul de-al lui. Va pierde doar poezia fotbalului. Nimeni nu va mai fi nevoit să-şi imagineze leii alergând în piele de crocodil sub soarele violent de la Tombouctou.

Nesfârşit

Prima certitudine: Steaua nu va avea 18 puncte la sfârşitul meciurilor din grupe. E o surpriză pentru toată lumea, în frunte cu Gigi Becali, desigur, cu atât mai mult cu cât fusesem temeinic pregătiţi să-i vedem pe cei mai fideli supuşi ai Domnului triumfând pe toate fronturile.

A doua certitudine: Steaua va lua „cel puțin un punct din deplasarea la Florența”. E o afirmație unanimă, cu mic cu mare poporul român şi-a oferit argumentele pe taraba publică în acest sens. Nu cred că există cineva în România care s-ar putea îndoi de aşa ceva. Gigi Becali e perfect convins, jucătorii Stelei ştiu cât valorează, suporterii, jurnaliştii, inamicii şi dobitoacele pământului n-au nici cea mai mică îndoială. Strâns cu uşa, chiar şi Victor Pițurcă ar fi în stare să vadă Steaua în haine de gală cu Fiorentina. Apoi cu Lyon. În fine, oriunde şi cu oricine.

A treia certitudine: ne calificăm. În mod normal, alături de Bayern. Dacă nemții se încurcă pe undeva, atunci vom trece mai departe „alături de cine o vrea Cel de Sus”. Suntem pregătiţi să aşteptăm verdictul din decembrie, conform ţintarului stabilit. Singura necunoscută: semifinala. Până unde se va implica Doamne-Doamne în acest proiect şi cât suntem noi, românii, de vrednici?

Noi

Roma a jucat la Palermo ca un bâtlan șchiop într-o baltă fără pește. Rezultatul l-a făcut pe Mureșan să se umfle în pene de tragedie. A plesnit sacoul prin el. CFR-ului îi mai lipsește crucea creștină tatuată pe ceafă pentru a ajunge la anvergura și decibelii de anticameră ai Stelei, dar anturajul trompetistului învață repede. Paszkany e în rolul negustorului de trufandale chinuit de o infecție a degetului mic de la piciorul drept. Nu știe cum să exporte mai repede, în timp ce anestezia locală a început să-și facă efectul scontat.

Trebuie că Bayern şi-a dorit toată istoria să intre măcar o zi în pielea și stomacul Stelei. Să aibă un patron atât de caricatural, ca-n schițele lui Caragiale. Extremele se atrag, se îndeamnă, tânjesc, suspină. Se vede de la o poștă când nu reușesc. Viața obligă la un șir neîntrerupt de bilanțuri contabile pe un fundal sindical din ce în ce mai complicat. Se simte izolarea. Ești pentru tine doar un necunoscut. Nu-ți mai rămâne decât să dai cu pălăria de paie de pământ, în cazul fericit în care te vede cineva. Un lucru e simplu. Fotbalul nostru nu se joacă. Golurile lui lipsesc de un mileniu și nimeni n-a sesizat lipsa cuiva.

Feroez

În Feroe, şcolile sunt nişte anexe ale puburilor. De exemplu, şcoala generală numărul 2, împotriva căreia au jucat tricolorii miercuri seara la Thorshavn, e afiliată pubului numărul 1.054. După ce termină orele de curs, elevii, oierii, benzinarii şi motostivuitorii îşi dreg după-amiezele în interiorul acestor localuri, unde adolescența lor prinde contur. Acolo fac de toate. De la lectura lui Ibsen şi fentele pe DVD ale lui Simonsen până la scărpinatul în nas şi ecologia sexuală.

Când băieții au meci, şcoala lor intră între paranteze. În fapt, e o oră şi jumătate de educație fizică şi sport. Maioul alb şi şortul bleu sunt obligatorii. Jocul în sine e un fel de jogging. Toată lumea se strânge în preajma careului şi efectuează mişcări laterale, lente ori de înainte-înapoi, fără să-şi solicite prea mult partenerul şi fără să-şi bruscheze inutil adversarul. La capătul celor 90 de minute începe veselia. Echipa se strânge la vestiar, unde schimbă impresii cu antrenorul-instructor, vorbeşte porcos zece minute, iar apoi se mută în pubul de care aparține.

În Feroe, viața are două anotimpuri care se intersectează în fiecare seară: anotimpul lichid şi anotimpul ploios. În rest, vântul aduce şi conduce la aeroport behăitul oilor din lumea întreagă.

Nesimțirea

Avem încă o dată dovada că naţionala de fotbal nu ne aparţine. Prinsă la mijloc între două lumi false, mai intâi îndobitocită în epoca propagandistă, apoi şantajabilă în varianta concubinajului de cârciumă, echipa asta privită ca un obiect de cult ar trebui în sfârşit percepută ca o veşnică povară sentimentală.

Principala vină a românului e că nu se poate desprinde definitiv de nimic. El nu se eliberează de trecut, nu evadează din prezent şi se cramponează de etichete. La noi, suferința şi bucuria merg la pachet, de cele mai multe ori sunt ambalate elementar şi se impozitează genealogic. Noi nu ştim să facem diferenţă între o stare de grație şi una de păcăleală, iar fotbalul devine adversarul nostru constant şi ireconciliabil. Ne ajută să ne confundăm unii pe alții. Cel mai bine o facem în mediocritate. Aici existăm prin repere, aptitudini şi o infinită toleranță.

Ce se întâmplă în aceste momente în fotbalul românesc ne reprezintă intens. E ca în politică. Nişte indivizi ne jefuiesc în numele unor legi sau contracte. Nu dau socoteală naţiunii, modifică sensurile istoriei. Viitorul e o capcană în care ne prindem singuri. Oare vom fi omologați pe lumea cealaltă?

Pseudokinegetikos

E greu să fii vânător de elită în România. Se trage doar cu gloanțe oarbe. Legea nu permite să-ți alegi ținta decât în medii involuntare. Bunăoară, n-a putut fi doborât Pleşu. Ditamai burdihanul a scăpat nemăsurat de ziua lui, acel 23 August în care „scriitoraşul" împlinea 60 de ani. A fost înțepat puțin, ce-i drept, dar nu te poți duce să împuşti elefantul cu alicele neepuizate de pe vremea dropiilor.

Aflu că a intrat în cătare şi bizonul Iancu. O salvă în direcția grumazului nu face altceva decât să-i ascută piuitul. „E rănit", s-au repezit ca hienele ziariştii. „O să fie măcel", anticipează viclene surse din cadrul federației. Din primele informații, la locul faptei, natura şi-a cabrat scaieții, vântul a căpătat o paloare robinsoniană, duduile angajate cu juma' de normă la Fisc au intrat în concediu de inventariere.

Pe Bega plutește spectrul purpuriu al antepenultimilor dinozauri. Sandu, Dragomir şi Kassai rumegă cu fața la cameră. Lângă mal, uşor agățată de-un băț, cureaua de la brăcinarii de război ai lui Prunea. E lungă şi lată în acelaşi timp. În câteva zile o va năpădi mucegaiul toamnei. Şubreziți, artificierii se vor întoarce în bucătărie, acolo unde-i aşteaptă eternul derby al borcanelor cu zacuscă şi mirosul de şpagă lustruit temeinic.

Descăpățânarea

După primele şase etape ale campionatului, singurul antrenor care nu pare a fi în pericol e Hizo! În rest, fărașul ori ghilotina îi aşteaptă pe toți.

Campionul Andone e deja demis, fățarnicul Rednic tocmai şi-a dat foc la valiză, impulsivul Petrescu vrea să plece întrucât echipa nu e lăsată de arbitri să câştige mai mult de trei puncte pe meci! N-am uitat de Peseiro, ale cărui două înfrângeri din deplasare i-au şubrezit serios poziția de „antrenorul secolului în Giuleşti“. Lăcătuş a evitat in extremis o demisie de onoare, săptămâna trecută, dar rămâne în cărți pentru decapitare la mijlocul lui septembrie, după Bayern.

Napoli e mai mult ca oricând la mâna lui Mititelu, mai ales după ce patronul juveților n-a avut pe cine da vina în „Ştefan cel Mare“. Lui Grigoraş s-ar putea să i se acrească în orice moment lângă Dunăre. Din motivele ştiute, echipa sa nu-şi poate permite să aştepte cadouri din cer (nota bene, acestea vin doar pentru cei care au rude în spațiu!). Nici Răzvan nu-i nemuritor.

Într-un moment în care tatăl său şi-a pierdut busola în Ucraina, riscul de contaminare cu radioactivii Ligii I îl pândeşte şi pe el. N-am pomenit nimic de Uhrin junior. Asta fiindcă are grijă Iancu de el. E ca şi cum ai pune paznic la fiare… un leu.

Du-te, fiule, du-te!

Fotbalul e pentru dumnezei patetici. Ori pentru ciobani învrăjbiți în războaie imaginare. Oricum ar fi, focurile lor de artificii în formă de cruce ne dau un sentiment de stânjeneală în fața planetei. Suntem cei mai buni, cei mai drepți, cei mai credincioşi, dar până unde contează aceste clasamente la care cel puțin jumătate din logica lucrurilor nu are acces? Steaua a început încâlcit meciul, jucând primul sfert de ceas după cronica de la ‘907. În afară de izmene n-am văzut nimic deosebit. Din înaltul conacului lor, până şi boierii păreau frustrați, plecându-şi fruntea angoasată de sudoare. Am avut impresia că turcii ne împrumutaseră furcile şi topoarele într-un tablou domestic întregit de turme de boi şi vaci şi de smântâna zâmbetelor grase din tribune. Peste timp, povestea s-a întors în sat. L-am revăzut pe băiatul negricios din episoadele anterioare, cel capabil să fugă de-acasă doar de dragul de-a fugi de propria întâmplare. De data asta luase şi linia orizontului cu el. Să furi orizonturi e mai puțin dăunător decât dacă ai fura fier vechi. Se simte nevoia unor hoți candizi, gonind în jurul nostru cu buzunarele mustind de acadele. Zâmbetul lor mişcat de retină e uneori sățios şi contagios. Urmându-i, ne aşteaptă un sfârşit cu multe zerouri.

Duminica lui Peseiro

Cu fața lui de oltean vânzător de pepeni, lusitanul Jose Peseiro a cucerit primul derby bucureştean al campionatului. La modul neconvenţional, e victoria unui negustor agitat, turbulent, aproape vărsătoriu de sânge. După doar 5 etape, am descoperit că individul ni se potriveşte. Dinamica lui Peseiro e dîmbovițeană, gesturile sale nestudiate sunt desprinse din manualul grosier al Ligii lui Mitică, năprasnica lui încruntare ne împlineşte. Un străin neaoş.
Dacă lucrurile merg bine, în maximum 5 etape, Peseiro va fi făcut țigan pe toate arenele patriei. Ce onoare pentru unul care n-are paşaport de Grant decât de la începutul verii! Pe lângă bâzâitul zăpăcit al lui Taher ori bruiajul şoimăresc de tip Copos, antrenorul ăsta pare un bâzdâbâc importat clandestin de unda de revoltă a Rapidului. Cât trăieşte o astfel de senzație? Depinde de medicul pe care-l consulți sau, dacă nu, implacabil, de vitregia vremurilor.

Acum două zile, măcar vreo jumătate de ceas, Giuleştiul şi-a croit drum prin lugubra vegetație carieristă a acționariatului dinamovist. Poate că jucătorilor li s-a părut că pe teren mirosea a câine ud şi a trabuc veşted, iar de la tribuna a doua cobora duhul cel sfânt. Până să ajungă însă să vorbească şi să înțeleagă fotbalul la prețul istoric discutat îndelung, totul nu-i decât o impresie şi un pic de fum.

Moace

Meciul de pe Gerland ne-a arătat încă o dată din ce aluat primitiv e făcut adevărul. Şi de cât de multă minciună are nevoie fotbalul românesc ca să-şi supraviețuiască.

De trei ani, Steaua străbate Europa în căruța poleită cu aurul imobiliar al lui Gigi Becali fără să vadă nimic. Nu muzee, nu statui, nu monumente. Nici măcar morminte. E goana orbilor către un Dumnezeu creditor, un puritan de faianță surghiunit la capătul galaxiilor.
Ce-a făcut Dorinel? A legat pe aceeaşi sfoară unşpe motani de cârpă şi i-a întins deasupra unui oraş cu respirație de leu paraleu. A strâns din buci aproape o repriză, timp în care o frică albastră le invadase celor de-acasă mintea şi sufletul. Primul lor gol a venit precum discursul preşedintelui de Anul Nou: planificat, stupid, neterminat.

Nici ciunga nu mi s-a părut de bun augur. O molfăială golănească, o neştiință de şcoală primară alungată cu polonicul, o falsă coordonare între fălci şi gesturi, revelații infime pentru anturajul Fergusonului. Apropo, cam câte baloane ți-au ieşit, Munti?

De miercuri seară tot încerc să mă pun în locul arhimandritului Crişan, starețul de la mănăstirea Dumbrava, acest Morgan Freeman al închipuirii româneşti. Aş vrea să intru un sfert de oră în pielea lui. Nici nu ştiu la cine ar trebui să mă rog mai întâi. E plină lumea de bărboşi necunoscuți.

Bizon

Dorinel Munteanu întregeşte colecția de bizoni a Stelei, uşor descompletată de ultimele două exemplare manelizate public. Şi ăstuia i s-au cerut imediat dezinvoltură şi spirit de turmă. S-a conformat la prima apariție oficială. În general, un bizon bine crescut bea multă apă. Cam o cisternă. După care mănâncă din preeria aia până înnebuneşte. Şi priveşte în gol undeva spre Alaska, dezvelind tardiv un sentiment de loialitate.

Nu e indicat să creşti bizon. În primul rând, ocupă spațiu. Automat îți ia aerul. Miroase masiv. E exact invers decât peştele sanitar în acvariu, adică nu purifică mediul, îl intoxică. Are lungi perioade de letargie, zici că doarme în ghete. În tot acest timp e de-a dreptul necomunicativ. Plat. Ursuz. Bou. Vag malefic.

Bizonul nu e prietenos nici măcar atunci când moare. Somnul lui de veci e de-a dreptul nesigur pentru umanitate, mereu îi bâzâie câte ceva pe sub nas. N-ați observat musca aia de rahat care incomodează atmosfera cu desfrâul ei continuu?

Se naşte legitim întrebarea de final: ce rămâne după? Pe unii, cică, i-ar cuprinde o senzație nemărginită de abandon, ca atunci când doreşti să-ți recuperezi copilăria şi nu mai poți. Pe alții însă natura îi face ofensivi. Devin cretini.

Secvențe

O sută douăzeci şi cinci de tuşe a bătut Ogăraru în meciul cu Lyon. Pe unele le-a jucat repede, pripit, la comandă, maşinal. Pe altele le-a cântărit secunde bune deasupra capului, le-a învârtit, le-a răsucit. De câteva ori a luat mingea între mâini, a şters-o de tricou, a săltat-o ca pe o greutate, apoi s-a răzgândit brusc, a readus-o în poziția firească, a bibilit-o de ziceai că-i din aur masiv şi, într-un final, le-a cedat-o adversarilor… Am observat la el un rictus actoricesc de care nu l-aş fi crezut capabil. Ba chiar o dezgustare de guvernator străpuns în propriul birou de tentaculele crizei financiare. Omul lăsa impresia că joacă într-o piesă prost regizată, cu recuzita defectă şi luminile pâlpâind indecis, în agonie.

Pe trotuarul de vizavi, Petre Marin se învârtea ca un titirez cu mătura în mână. Eram într-o zi de târg. Care imense trase de boi defilau dinaintea lui, lente şi imperiale. Un praf imposibil invada atmosfera. După un sfert de oră abia mai zăreai măturoiul. Bolboroseala fundaşului stânga semăna tot mai mult cu bruiajul undelor ultrascurte. O combină cu rotile mânjite de noroi amestecat cu paie a trecut peste el. O urmă de carne şi sânge e tot ce ne-a mai rămas.

Dacă

Ce-ar mai rămâne din criza de la Steaua după o victorie cu Lyon? Nişte ameninţări la adresa lui Dinamo, a CFR-ului şi a adversarilor politici ai patronului. S-ar vorbi de Liga Campionilor ca despre substitutul de valoare al Cupei României, iar de campionat ca despre o insuficientă sursă de motivaţie pentru războinicii din Ghencea. „Păi acuma io am ajuns să bat pe Lion, nu prea mă mai interesează pe mine meciurile cu Sportul şi cu Otopeniul”, ne-ar reteza-o Becali.

Ce-ar mai rămâne din demagogia transferului lui Rădoi la Inter după un succes cu Lyon? Două variante, două fraze, acelaşi interlocutor guraliv: „Nu-l mai dau pe Mirel nicăieri! Vreau să câştig Liga Campionilor şi discutăm din vară, la 25 de milioane de ieuro”. Sau „Mi-a spus Giovani că l-a sunat Mourinho şi i-a zis că-l vrea pe Rădoi de mâine, că el mâine vine la Bucureşti să-l ia pe Mirel la Inter”.

Ce-ar mai rămâne din proiectata superechipă anunţată pentru la iarnă după o victorie cu Lyon? „Arthuro şi Kapetanos o să plece, că aşa vrea Becali, şi aduc doi atacanţi de mare valoare, o să vedeţi. Nu mă întrebaţi pe mine de fundaşi şi de mijlocaşi că asta-i treaba lu Marius”.

Ce se va întâmpla cu Lăcătuş dacă Steaua bate astăzi pe Lyon?

Incurabile

În culisele fotbalului, cea mai periculoasă boală e unanimitatea. Domenech a avut 19 mâini care s-au ridicat de sub masă în favoarea menținerii lui la mustărie. Doar una singură a rămas la nivelul slițului federal, ezitând între cele două verbe cu înțelesuri multiple la francezi: a trage şi a scoate.

Pițurcă şi-a votat reconfirmarea „cu mânuțele astea două", într-o şuetă dictatorială nedifuzată de propria karma. După calculele noastre, chiar şi un rezultat de egalitate în Insulele Feroe ar fi fost suficient, având în vedere criza de încredere prin care trece industria norocului.

Într-un recent interviu imaginar acordat presei satirice din Hexagon, venerabilul Murphy e de părere că Domenech e „un tip adaptat societății în care trăim, un looser neregretabil". Încăpățânat când nu e ilogic, stupid când nu e confuz, pervers când foloseşte termenii căsniciei fără să-i localizeze pe harta sentimentelor. Un junghi când vine vorba de fotbal. „Are optimismul celor care parcă se despart în fiecare zi de meserie", crede pesimistul.

Dacă Murphy ar vorbi într-o zi drept despre legile noastre nedrepte, ne-am pomeni că fotbalul e o incurabilă drăgălăşenie.

Româneşte

Ne-am propus să nu ne bată Franța. Națională lui Pițurcă de la Constanța a semănat cu socotelile financiare ale lui George Copos într-o zi de salariu la întreprindere. Am dat puțin, imediat am sperat că le-am întins capcana. Până la urmă, ne-am păcălit pe noi şi am păcălit încă o dată fotbalul.

Conform formulei consacrate, n-am riscat deloc. Ne-am fi putut aştepta ca selecționerul să umble la cutia cu maimuțe, să-şi împrăştie creierii prin iarbă în căutarea unei soluții, să mute decisiv vreo piesă în jumătatea adversă, să-şi sacrifice orgoliul în slujba unei idei fericite, să-l reinventeze pe Chivu, să-l catapulteze pe Mutu. Ne-am fi putut aştepta?

Lui Pițurcă i-au răspuns de-acasă milioane de fricoşi şi neputincioşi, toți restanțierii, blatiştii, ceauşeştii, ilieştii, văcăroii, neamul ăsta de slugoi farsori. „Retrage-te, fă-te că munceşti şi că-ți pasă, otrăveşte fântânile până-n careul de şaişpe, stai la cutie, lasă-i pe ei să joace, scoate-i din ritm să mai treacă timpul!“. Şi câte alte milioane de reproşuri la adresa universului care nu ne acceptă aşa cum suntem.
Când francezii ne-au egalat am înghițit în sec, ne-am trimis muierile la origini şi am spus „mulțumesc frumos că s-a terminat aşa“.

Pe invers

Noi nu învățăm din greşeli. Fotbalul românesc n-a făcut-o niciodată. Meciul cu Franța e până la urmă doar o poliță de plătit în familia tricolorilor. Din partea selecționerului către federație, din partea convocaților către neconvocaţi, din partea titularilor către jurnalişti, din partea bătăuşilor către mieluşei, dinspre credincioşi către atei (sau mai degrabă viceversa).

Pițurcă are de dus mai departe războiul său cu lumea întreagă, un război fragmentat în zeci de episoade şi încurajat de media noastră polițienească şi vulnerabilă. Tot ce le putem opune noi francezilor e un pic de minciună în saramură, un strop de ghiveci de conservă şi, evident, SHPRIȚUL, acest upercut balcanic de un cinism nemaiîntâlnit.

Nu-i nevoie de o analiză profundă ca să intuim că rezultatul în sine e nesemnificativ. Sandu va continua să tuşească ori de câte ori i se va aminti de calificare, „un obiectiv prea îndepărtat”. Lupescu va propune variante de-a latul clasamentului şi explicații de genul „Feroe e periculoasă şi în deplasare”, iar Mitică ne va aminti că trebuie să ne bucurăm cu măsură, „vin Sărbătorile, oameni buni, şi dacă dă o zăpadă de-aia mare, ne-am curățat”.

Mi-e dor de toate necalificările inexplicabile de-acum 30 de ani.

Zero

Avem un lider la fel de urât ca şi campionatul. O fabrică de invective. Un balaur cu şapte, opt, nouă capete, după necesități. Dinamo are aproape numai victorii în Liga I, dar n-a fost în stare să marcheze niciun gol împotriva celei de-a 37-a calificate în grupele Cupei UEFA. Strâmbu a strâmbat din umeri, Borcea şi Turcu au dat vina pe pasivitatea ofensivă a bisericii ortodoxe, jucătorii şi-au văzut de băutură şi gagicile lor. Din mormântul lui neprihănit, Cătălin Hîldan ne lasă pe noi să numărăm anii. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt…

Victoria cu Farul e plină de zerouri. Dincolo de suma celor 1.000 de succese acumulate pe prima scenă, Dinamo e un zero mincinos şi opac. Câte dintre victoriile sale stau drept în fața istoriei? În câte dintre ele au intervenit butoanele, arbitrii, sistemul, de câte ori s-au sabotat adversarii? În mod cronologic, urmează tăcerea. Adevărul nu-i decât un intrus sub cortina timpului.

Dacă Dinamo iese campioană la capătul acestui sezon, e semn că ne-am potcovit şi noi, şi Europa, şi preoții, şi blondele, şi jeep-urile, şi toate rotocoalele de fum în formă de zerouri impecabile din cârciumile patriei. Înseamnă că în afară de nostalgia răului nu ne lipseşte nimic.

Gruia universală

Ar trebui să privim înainte cu mânie. Timpul e un jucător parşiv, trişează când are nevoie şi nu dă socoteală nimănui. El e limita irațională a Clujului în momentul de față. CFR-ul lui Paszkany şi Mureşan e un Chelsea de România, conceput din singura idee neromânească valabilă până azi în fotbalul nostru. Ce mândrie să te ştii contemporan în propria ta casă cu ceva ce nu ți-a aparținut niciodată!

Ne-am uitat şi n-am înțeles cum cea mai tare echipă din lume a rămas atârnată de grinzile abia asamblate din Gruia, torturată şi aproape spânzurată de nişte țărani amazonieni brevetați în Transilvania. N-au priceput nici ei. Mă gândesc că mulți englezi l-au implorat miercuri noaptea la 112 pe Dracula, formulând coduri secrete pentru a evada dintr-un horror neanunțat.

Meciul n-a avut nimic din paloarea dâmbovițeană care ne-a copleşit în ultimii ani pe stadioanele Capitalei. Am fost minoritari de la început şi până la sfârşit în atmosferă. A auzit cineva timp de 90 de minute behăitul din mitraliera lui Gigi? Asta şi pentru că alții ne-au purtat pe umeri crucea, cu mândria adversarului invadat de un necunoscut pe deplin justificat.

Nemuritorul

Lance Armstrong nu mai aparține ciclismului, cum nu-şi mai aparține de vreo câțiva ani nici lui însuşi. A devenit un ambasador al vorbelor scumpe şi goale, un politician al globalizării fusurilor orare, o linie aeriană continuă între Atlantic şi Pacific, un termometru înfipt ştiințific în fundul calotei glaciare, un cobai sacrificat pe zidurile revoluțiilor impopulare, un pumnal pentru siesta devoratorilor de statistici însiropate, un cancer demagogic în lupta împotriva cancerului.

Orice neghiob care posedă un PC băgat în priză şi-l poate permite câteva minute seara în sufragerie. Disponibilitatea lui te costă însă. Milioane de conturi sunt deschise zilnic peste tot în lume în numele unei idei care a murit acum un deceniu într-o eprubetă congelată.

Alături de el vezi filmul care te reprezintă cel mai bine. Dintr-odată asculți muzica de care aveai neapărată nevoie. În timp ce tu citeşti o carte ori răsfoieşti o revistă, eroul de lângă tine desăvârşeşte toaleta campionilor, monştri stilizați pe etichetele de ultimă folosință. Cu puțin noroc, se întâmplă să trageți apa de la WC împreună.

Vestea întoarcerii lui Lance Armstrong, cu tot tam-tam-ul bezmetico-farmaceutic, are ceva coreean în ea. Şi dacă Majestatea Sa va dori să-şi vadă statuia hălăduind de una singură pe munte?

Memento mori

Steaua încheie anul cu chiloții în vine. Gigi are o atitudine de brigadier prins la furat de cucuruz. Se disculpă. Se fereşte. E el, dar parcă nu mai e acelaşi. Ar pleca şi n-ar pleca. Parcă îl văd ieşind în fața suporterilor şi promițându-le câte o sută de lei dacă dau timpul trei luni înapoi, precum încercase nea Nicu la Revoluție.

Niciodată Steaua n-a fost mai tristă. Mai inutilă. Mai unealtă în mâinile felcerului academician doctor docent. Ies la suprafață toate greşelile: gestiunea cotidianului, gargara infernală, transferurile ratate, şirul antrenorilor legați de mâini şi de picioare, răfuiala suporterilor cu propria identitate. Fals, putred, muribund.

E ca într-un film unde regizorul sparge în capul asasinului întreg arsenalul de nemernicii la care visase din copilărie. De la pahare şi ghivece până la plăci de beton şi geamantane cu dinamită. În afară de un fum negru, cu uriaşa ciupercă invadând ecranul, nu se mai vede nimic. Ne ridicăm de pe scaun pe o muzică îndepărtată. Se simte o acreală în gât şi încercăm să o înghițim cu salivă. Ultimele două rânduri din generic aduc mulțumiri cuiva pentru ceva. Sunt indescifrabile. Se deschide uşa capitonată. Afară ne aşteaptă un frig năprasnic. Încotro?

Noi, Mugabe

Criza de identitate a Stelei e fleac pe lângă situația din Zimbabwe. O epidemie de holeră a luat țara condusă de Mugabe ca din oală. Se moare pe capete, sistemul sanitar fiind chiar mai prost ca la noi. Din punct de vedere economic, inflația i-a zăpăcit pe cei rămaşi în viață. Guvernul tocmai a lansat pe piață bancnota de 200 de milioane de dolari, la 48 de ore după ce-i dăduse drumul celei de 100 de milioane. Numai în acest an au fost introduse 28 de bilete de bancă diferite. Fără rezultat. Cu 200 de milioane poți cumpăra doar o jumătate de pâine.

În momentul ăsta, întreaga omenire îi cere lui Robert Mugabe să plece de la putere. Un individ care vine să întregească imensa colecție de dictatori ai Africii negre. Escroc, falsificator, criminal, incompetent, le-a auzit pe toate din 1987 de când a devenit preşedinte.

Dacă România ar fi fost expusă de destin pe tabloul Africii australe, astăzi toți am fi fost seropozitivi, bolnavi de holeră şi cu buzunarele goale. În locul lui Mugabe, probabil, ne-ar fi condus Gigi Becali. Ar fi găsit terenul propice pentru o dictatură de proporții inimaginabile.

Cred că ar trebui să-i mulțumim cerului pentru cât de norocoşi suntem.

Dilema

Marian Iancu l-a demis pe Dusan Uhrin jr ca într-un roman de Milan Kundera, unde eroul tocmai îşi câştigase simpatia cititorului. Acțiunea e plasată unde trebuie, într-un oraş iluminat electric din Europa Centrală. Conform expresiei consacrate, Timişoara e mai aproape geografic de Moravia şi Boemia decât de Bucureşti.

Personajul principal e măcinat de dileme existențiale, viața lui e o permanentă raportare la trecutul personajelor secundare. Acestea din urmă, ajutate şi de inerția vremurilor pe care narațiunea le traversează, sfârşesc prin a-l sufoca şi a-l arunca în afara societății. Scriitorul nu oferă explicații pentru propria dramă, iar publicul rămâne să-şi imagineze tot ceea ce povestea refuză să dezvăluie: compromisurile, întâmplarea, deşertăciunile, visele, iubirea, enigmele, caricaturile şi tot rahatul unei lumi preocupate să-şi acorde cât mai multă importanță.

Iancu e un personaj universal care se aplică precum un abțibild oricărei orânduiri sociale. El respiră, deci există. Uhrin e neadaptatul. Neînțelesul. Conflictualul. Din cauza lui toate romanele care încep printr-o strângere de mână sfârşesc într-o fundătură.

Psihoze

Chiar dacă ar fi arbitrate corect, cu precizie milimetrică, echipele noastre nenorocite tot n-ar bate pe nimeni. Dacă se califică în Europa în sezonul viitor, Craiova găseşte încă o Pobeda Prilep care să-i rupă gâtul. Argeşul nu va apuca să se bată cu Real Madrid, va fi eliminată undeva pe la granița UEFA cu Irakul. Timişoara se va împotmoli mult mai aproape, într-o luptă de guerrilă cu o reprezentantă a Soproni Liga, un Szeged, un Debrecen, o Nyiregyhaza ceva. Pe Unirea o aşteaptă mâzga de toamnă lungă a Sileziei inferioare şi gustul de sfeclă furajeră din drumul către Wroclaw. „Bursucul“ ar fi în locul Neamțului la München, cu toată presa poloneză strânsă buluc în jurul lui şi nimeni să-i întrebe de sănătate pe alde Bilaşco şi Onofraş. Rapidul s-ar prăbuşi în deşert cu avionul închiriat de George Copos pe promisiunile lui Nati Meir. Ar fi doliu vreo 24 de ore în Portugalia continentală şi probabil s-ar amâna meciul de Cupă cu Severinul. Cele trei titluri de campioană ar deveni proprietatea familiei fostului utecist, urmând a fi înregistrate de Alexandra la OSIM-ul americănesc.

Iată de ce pe tata Jean nu l-a interesat niciodată să împuşte varanii de Komodo altfel decât de la el din pat.

Şi te-ai dus…

E mai bine că s-a terminat aşa. Dacă Bordeaux n-ar fi egalat-o pe Chelsea, Clujul se vedea obligat să trăiască încă două săptămâni româneşte, promiţându-ne la fiecare ceas că va bate în Anglia, pe undeva la fel de miraculos precum o făcuse şi pe Olimpico. Ne-am fi prefăcut că-i înţelegem. Ne-am fi minţit inutil.

Calificarea s-a ratat acum 100 de ani, când clubul bâjbâia dacă să se nască sau nu, când ţăranii transilvăneni se legau ori se spânzurau cu nojiţele de la opinci şi când deasupra oraşului vântul rece de toamnă intona „sic transit gloria mundi", imnul Ligii din vremea respectivă. Nu te poţi duce la facultate după primele patru clase primare absolvite cu brio la şcoala generală din comună. Nu poţi arde în două luni tot atâtea etape cât alţii în două decenii. Pentru că la nivelul ăsta fotbalul îşi reduce dramatic doza de întâmplare. Noi nu suntem formataţi să navigăm în concret. Apare uzura psihică şi mentală. În final, dacă nu se intervine decisiv, euforia se transformă în caraghioslâc.

Cu toţii ştim ce ne aşteaptă. Un 2009 fără floricele, fără călcâie, fără foarfeci pe spate şi fără simţul umorului. Să-i dea Dumnezeu fotbalului românesc tot ce-i mai bun din ceea ce merită.

Eternele crize

După 12 meciuri la rând fără victorie, Steaua joacă astăzi în deplasare cu Bayern München, cea mai parşivă echipă de fotbal din toate timpurile. Optimismul fără argumente din anturajul patronului nu mai încălzeşte pe nimeni. Ne-am plictisit de când războinicii trec prin foc şi sabie toată Europa, acumulând maximum de puncte în toate campaniile imaginare. În realitate, Dorinel e pus la zid de un program infernal pe care l-a moştenit în cel mai nefericit moment al carierei sale, ziua în care a preluat-o pe Steaua de la Marius Lăcătuş. Nu trebuie omis faptul că, după rezultatele reale din campionat, steliştii ar ocupa în această dimineață abia locul al 6-lea, cu doar 3 puncte mai mult decât echipa de pe poziția a 10-a. Dacă asta nu-i o criză profundă, să ne înghită Satana pe toți!

La Dinamo, relațiile s-au deteriorat după ultimele două înfrângeri fără gol marcat. Se profilează criza de toamnă-iarnă. Orice alt rezultat decât o victorie cu FC Argeş va da probabil foc vestiarului, iar în următoarele trei luni Rednic ar fi obligat să ia în calcul toate variantele, de la demisie până la demitere, culminând cu o serie de atrocități declarative cu impact destabilizator. Mă tem că nu-l mai salvează decât neantul.

Lumina chioară

Georgia ne-a apropiat mai mult de neputință decât de Serbia. Cam aşa au arătat, de altfel, toate „testele utile“ ale naționalei României de la Valentin Stănescu încoace: nişte zgârciuri. Sigur, vine şi momentul în care confundăm arta cu ipocrizia şi ajungem repede la concluzia că, indiferent de consecințele jocului, suntem cei mai buni. Pe scara Richter a antrenorilor care ne-au preocupat sau se presupune că ne preocupă, între Hector Cuper şi Radomir Antic, l-am ales deja pe primul.

După mine, meciul a avut un singur indicator de intensitate. Golul de trei puncte al lui Goian. Iarăşi Goian. Acest Van Buyten de Suceava a ajuns să conteze dublu la orice apariție în careul advers. Ar trebui să lipim afişe cu el. De la stâlpii Bucureştiului şi până la gropile Petrilei, moaca lui bălaie te inspiră. Românul modest şi muncitor, ambițios şi răbdător, plin de calitățile pe care, de obicei, le vedem la alții. Goian e o anomalie.

Doar 2.100 de bucureşteni au fost de acord să plătească pentru lumânări în „Ştefan cel Mare“. E puțin, dar vina o poartă în continuare federația, acest organ milițienesc care le-a confiscat încă de acum 15 ani suporterilor dreptul de a-şi iubi ori de a-şi batjocori propriul destin.

Iluzia

Campionatul e şchiop. O echipă fără istorie, fără rezonanță şi cu palmaresul fluturând în jalea Bărăganului e lider după 15 etape. Echipa unui patron inexistent în mass-media le-a dat la cap eternelor ciomege ale fotbalului nostru multilateral needucat. Urziceniul avea înainte de Meme Stoica şi Dan Petrescu 4 suporteri în Câmpia Română, doi în Dobrogea şi câte unul în Moldova, Oltenia, Banat, Maramureş şi Crişana. Acum sunt vreo 30 cu totul, între care trei angrosişti bulgari.

Îmi şi imaginez țărişoara asta de găinari şi frezori suportând în hoarde Unirea Valahorum peste două decenii după o salbă de titluri şi Cupe luate în răspăr. Sociologii îşi vor intoxica subiecții cu întrebări stupide, de tipul „Ce personalitate a vieții noastre publice îşi petrece duminicile la Urziceni?“, Steaua şi Dinamo vor pica testul revoluțiilor şi al continentelor, iar discipolii coanei Leana vor cere reînmatricularea de urgență a Morenilor.

Poate că, la vremea respectivă, Dinamo I şi Dinamo II tocmai îşi vor fi disputat Cupa Tibiilor pe arena „Prof. Dr. Vasile Turcu“, un derby cât o amintire. La sfârşitul jocului, preşedintele Valeriu Argăseală emițând următoarea judecată: „Astăzi ne-am furat între noi, nici butoanele nu mai sunt ce-au fost“. Măcar de-ar fi aşa.

Cucernici

Am o idee mai bună decât un Campionat European găzduit în devălmăşie de Polonia şi Ucraina. Unul de care să se ocupe personal Nicu Gheară, de preferință la ProRapid. O competiție susținută şi de promisiunile lui George Copos. „Vom asigura paturile şi micul dejun la prețuri fără concurență“. Împărțirea teritorială se va face în felul următor: Nicu va prelua pe piept Kievul şi Varşovia, iar George va calcula TVA la protocol. Nimic din ce e important nu va fi neglijat. De exemplu, de curvele de lux se va ocupa în mod direct aripa tânără a federației, care are de câştigat un meci istoric cu reputația ucrainencelor şi polonezelor. În acest sens, ca un cadou de adio, Fathi Taher ar fi acceptat deja să ofere un împrumut destinat supervizării târfelor slave chiar în propriile lor bârloguri.

În rest, va fi un CE pentru oameni duşi devreme la biserică. E unanim recunoscut rolul ortodoxiei în dezvoltarea valorilor morale ale soccerului autohton, unul mustind a rugăciune şi credință. De altfel, mascota întrecerilor va fi un popă cu sutană şi crampoane. O imensă cruce tricoloră îi va atârna la piept. Ai noştri vor juca ziua şi se vor ruga noaptea. Secolul XXI se va termina cu capul plecat sau nu se va termina deloc.

Doi

Fathi Taher nu mai e investitor la Rapid. De-aici înainte, pentru fomişti, e doar „domnul Taher”, aşa cum şi George Copos a fost ani de-a rândul doar un „domn” la ProRapid, nicidecum un om de afaceri. În unele cazuri, domnia e totuna cu prostia, cu nemernicia.

Există un bilanț Taher la Rapid? Am impresia că iordanianul mai mult a stat în picioare decât la birou, scremându-se să le acorde domnişoarelor interviuri la sosire şi la plecare. A fost un hopa mitică neomologabil, o jucărie cu bateriile expirate încă de la ieşirea din fabrică. Relația sa cu George Copos e o interminabilă farsă bazată pe respingeri de apel şi pe un dialog de tip SMS. Doi adolescenți care s-au certat pentru aceeaşi fată. În final se demonstrează că niciunul n-a iubit-o.

Lipseşte scena din peşteră. Momentul în care cei doi găsesc comoara mult râvnită. Un munte de galbeni se întinde la picioarele lor. Cine se apleacă primul să cântărească bogăția? Cuțitul cui străluceşte în fundal? Ştiu, am fi înclinați să răspundem mai întâi Taher, adică, între ei, el e fraierul, el se repede să-şi acopere fața printre gologani. Dar, atenție, abia după ce-l invită Copos. Îl bănuim mai curtenitor, mai românaş, mai bandit pe Georgel. Oare de ce? L-a văzut cineva ieşind învingător dintr-o lume fermecată?

Fapt divers

Nebunul de Jimmy Jump e singurul spectator din lume care va exploda într-o zi celebra deviză „publicul n-a marcat încă niciun gol”. În mod normal i se va întâmpla în Spania, unde catalanul a ajuns să fie favorit la marile case de pariuri. Sau în Australia ori în America Centrală istmică, cele două continente pe unde n-a călcat iarba deocamdată.

Racing - Barca pe El Sardinero a fost în acest weekend un fel de forum de la Davos pentru altermondialistul habauc în încercarea sa de a marca golul cu numărul 5.000 al Barcelonei în Primera. I-a lipsit şansa. Sau altfel spus, le-a lipsit profesioniştilor umorul. (Alde Messi şi Samuel Eto’o nu erau într-o dispoziție lingvistică prea bună).

Să ne bucurăm că Jimmy Jump a ales până la urmă fotbalul şi nu terorismul. Ar fi putut fi un derbedeu palestinian de primă utilitate în Fâşia Gaza, un taliban vorace în Waziristan, o căpetenie FARC inabordabilă în jungla columbiană ori vreun hutu sau tutzi cu toporişca sprijinită de tâmplă lângă marile lacuri africane.

Nimeni de la noi nu i-a făcut vreodată vreo invitație lui Jimmy Jump? Să vină să ne escaladeze balustradele, obiceiurile şi metehnele. Cine ştie, poate devenim atractivi cu noul stadion. Şi apucă ăsta să ne alerge guvernul pe la oficială. Hai, curaj!

Ireversibil

E tentant să te gândeşti cum ar arăta Steaua fără Gigi Becali. Chiar dacă şansele ca el să vândă imediat sunt destul de mici. În principiu, pentru un investitor român, Steaua n-ar fi o afacere la preţul de 50 de milioane de euro. S-ar putea negocia şi la mai puţin, firește, în funcție de efectele crizei economice şi de verdictul DNA, dar limita logicii unei astfel de tranzacții nu se situează în momentul de față sub 30 de milioane. Țiriac, Patriciu, Vântu? Niciunul dintre ei nu e atât de stelist încât să rişte o avere. Năstase? Să presupunem că l-ar tenta, indiscutabil ar fi aventura vieții sale, dar nu cred că are anvergura omului de afaceri de un asemenea calibru. Năstase, alături de Hagi şi Popescu, n-ar juca practic niciun rol în gestiunea cotidiană a clubului, fiind repede îndepărtat de la deciziile importante pe motiv că nu simte fotbalul la nivelul celor doi.

Sigur că un tandem Țiriac-Năstase ar fi interesant văzut din afară, chiar dacă rămâne la fel de improbabil ca şi variantele de mai sus. Clubul ar risca să fie condus ca o întreprindere, fără pasiune şi posibil fără prea mult fler de nişte oameni care ar căuta în primul rând să-şi amortizeze investiția.

Varianta preluării clubului de către un miliardar din afară nu pare rezonabilă. Steaua nu dispune de un asemenea capital de imagine încât să ia mințile unui străin.

Iar, din păcate sau din fericire, Gigi e ireversibil.

Tovarăşe,

cu ocazia împlinirii a peste nouă decenii de viaţă şi moarte, vă rog să-mi permiteți să vă adresez cele mai calde şi sincere urări de eternitate, că-i mai bună decât toate.

Clasa muncitoare vă regretă, tovarăşe, după ce în zadar a încercat să se reinventeze timp de nouăsprezece ani. Adevărul e că nimic nu merge cum trebuie, nici în industrie, nici în agricultură. Nici măcar la planificare. Suntem la pământ, am ajuns prizonierii imperialiştilor, Varşovia s-a mutat la Bruxelles, politicienii ne-au furat casele, pădurile, pensiile şi idealurile. Ne mințim unii pe alții de dimineața până seara.

Aşa cum ați anticipat, tinerii României vă pomenesc din ce în ce mai des. Când merg la cinematograf, ori cu metroul, când evadează două zile la mare sau atunci când chiulesc de la ore. Ați plecat odată cu copilăria noastră, tovarăşe!

Generația de aur s-a pierdut şi ea odată cu Epoca de aur. Marii noştri fotbalişti şi-au ars carnetele de partid, apoi şi-au vândut sufletul pe milioane de dolari. Patronii din ziua de azi nu ştiu să respecte munca. Nişte laşi şi nişte impostori. Tocmai ne pregătim să băgăm o parte din ei la răcoare.

P.S.: Iliescu a rămas tot fată mare!

Premiere

Pe vremea mea, premierile aveau alte semnificații. Țin minte că ne aliniau în curte, în fața catargului, eram un lung şir de cămăşi albe şi cravate roşii care ne uitam pe direcția soarelui. Urma ceremonialul ăla aproape milităresc, n-aveai voie să ții mâinile în buzunare pentru nimic în lume, apoi discursul tip al comandantului de unitate, un cântecel unde ne luam angajamente pentru următorii 30 de ani (faimosul „zălog de legământ") şi clipele de tandrețe pe fundal coreean în momentul în care fiecare îşi descoperea părinții în public. Toți primeam câte o diplomă de hârtie tare, de o culoare nedefinită, având marcate cu litere negre numere romane de la I la III.

Era moda gladiolelor, a ghivecelor mari şi a privirilor sfioase, cât mai aproape de pământ. Era moda steagului fără gaură, a frazelor simple şi ritmate. Dar şi a iernilor lungi cu oameni de zăpadă de o expresivitate remarcabilă.

Pe vremea mea, premierile sfârşeau odată cu după-amiaza pe scaunele tari ale cofetăriei de dincolo de pârâu sau, şi mai brutal, printr-o ghiulea direct în răsadurile vecinului din spatele şcolii.

Minuni

Mirel Rădoi s-a transformat într-o vitrină. Mai repede sau mai târziu va ieşi din starea asta. O să se întoarcă probabil la Steaua. Nu neapărat ca să vorbească din teren. Ce nevoie ar mai avea? Vor inventa pentru el un post de „consilier pe probleme arabe tehnico-tactice”, iar Mirel ne va cafti lingvistic cu metode net îmbunătățite. Va fi un Andrei Vochin ceva mai aproape de noi.

La prima vedere, să pleci să joci fotbal în Arabia Saudită e ca şi cum ți-ai prelungi vacanța în Dubai. Marele avantaj e că în zona asta rezultatele n-au contat, nu contează şi nici nu vor conta vreodată. Dincolo de Golf, oricum nu le publică nimeni. Nici un statistician n-ar fi în stare să ne spună câte trofee se câştigă şi se pierd într-un sezon în această lume infinită. Aici joci doar ca să faci cumpărături. Cardul e o religie acceptată. De la sfârşitul primului an de contract, generozitatea lui devine neprețuită.

Dragi fotbalişti, nu trebuie să vă temeți de femei! Ele vin şi pleacă din viața fiecăruia cu viteza stabilită de destin. În chestiunea asta, fiți siguri, ratările, bețiile ori şeicii au un rol episodic.

Eratum

La noi, nimeni nu mai transferă pe nimeni. Asta e ideea generală. În schimb, poți să te lauzi. Chiar mai mult decât o făceai altădată, acum ai argumente mondiale împotriva ta. Efectele crizei pot fi halucinogene. De exemplu: „Ne-am înțeles cu Ronaldo, urma să vină în două zile la Bucureşti să semnăm, rezolvasem şi cu TVA-ul, dar i s-a descărcat bateria la telefon. Am înțeles că e o criză de acumulatori". Sau: „Mi-a spus Eto'o că e interesat să joace în România, s-a consultat cu Hagi şi cu Gică Popescu în privința asta, a aflat că româncele gătesc excelent, era dispus să accepte un salariu de 25 de ori mai mic decât la Barcelona, dar n-a primit viza de intrare în țară. Camerunul nu e în UE".

Sunt convins că toată luna ianuarie nu va fi altceva decât un război mincinos al patronilor cu adversarii lor invizibili, deconspirați în cele din urmă de valul de recesiune din presa noastră tot mai avidă de imposibil.

Am intrat în anul în care George Copos suntem toți. De la vlădică până la opincă vom încerca să ne chibzuim victoriile şi eşecurile, să ne drămuim speranțele şi iluziile şi să facem în aşa fel încât să părem afectați de crizele de identitate ale omenirii.

Magyar

Bölöni Laszlo a găsit în Belgia cadrul ideal pentru a-şi reaminti cât de maghiar se simte la 55 de ani, după 108 meciuri jucate împotriva firii în tricoul naţionalei României. E o constatare de care, sunt convins, avea absolută nevoie. Iar walonii şi flamanzii ştiu să asculte astfel de puseuri etnice de mare calitate.

Înfierbântaţi, nu se poate să nu-l fi întrebat ce înseamnă în procente minoritatea maghiară în Transilvania şi, fatalmente, cam cât se aseamănă Waterloo-ul lor cu al nostru.

Dacă le-a prins cumva coarda sentimentală, Laci nu s-a putut abţine să nu le povestească ziariştilor de dincolo de Quievrain ce cumplit era pentru un ungur să-şi desăvârşească adolescenţa în România lui Ceauşescu. Mai ales ca dentist, obligat fiind să scoată măselele din gura fraţilor şi surorilor lui, iar românilor musai să le înfrumuseţeze dantura!

Sper că n-a uitat să amintească de momentele de-a dreptul penibile în care, ani la rând, alde Hajnal, Both Gyuri, Fazekas, Gall, Biro sau Varo - nişte somităţi ale maghiarimii fotbalistice - au fost obligaţi să salute arbitrii numai în româneşte, să le strângă mâna după meci în româneşte ori să-şi depună la federaţie dosarul de strungari şi forjori tot în româneşte, limba care-i reprezenta sufleteşte cel mai puţin.

Aleluia

La 19 ani de la Revoluție, Ion Iliescu ne descrie cel mai bine: „nişte puşlamale ordinare”. Li se potriveşte perfect oamenilor de fotbal, aceşti nefericiți iresponsabili protejați de un sistem defectuos. Li se potriveşte jucătorilor, aceste schelete ambulante alergate prin cimitire de duhul fotbaliştilor martiri. Ni se potriveşte nouă, spectatorilor, martori naivi şi creduli ai unui fenomen înfricoşător prin amploare şi longevitate.

Ne aşteaptă două luni de dezvăluiri macabre şi aceleaşi personaje ridicole la cârma evenimentelor. Teoretic, toate variantele sunt posibile. Retrogradare, suspendare, penalizare, iertare. Teoretic. Probabil că la ora asta timpul se amuză răvăşindu-ne disponibilitatea în tranşe homeopatice. Nici măcar uriaşa mediatizare a unor escrocherii de care vorbim în fiecare zi în ultimii 19 ani nu ajută democrația fotbalului să promoveze.

Impresia generală e că nu vom face niciodată nimic. Aşa cum am ratat în decembrie 1989 şi am continuat apoi să ratăm încă un deceniu şi jumătate ocazii memorabile de a ne debarasa de un trecut fraudulos, tot aşa ne pregătim astăzi să-i canonizăm pe adevărații ticăloşi. Nu mai există anotimpuri pentru justiție. Aleluia!

Soluția

Îmi pare rău că Steaua nu-l poate încerca pe Jose Peseiro, nici măcar sub formă de împrumut. Cred că portughezul i s-ar potrivi lui Gigi Becali. Îndărătnic e, dar, pe de altă parte, e şi conciliant, un pic de meserie ştie, dar e contestabil în alegerea jucătorilor şi a tacticii de joc, la bani ține, dar poate fi amânat cu salariul şi mai ales cu primele până la calendele greceşti.

Peseiro are o calitate fără de care la Steaua nu poți avea succes: nu e un bun orator. Asta aproape că l-ar plasa pe picior de egalitate cu patronul şi cu foştii antrenori din era spovedaniei. Oli, Hagi, Lăcătuş, Dorinel, Lăcătuş… Se ştie că oamenii excepționali n-au nevoie de prea multe cuvinte pentru a se face înțeleşi. Dintr-o dată, alde Valeriu Argăseală ar putea îndeplini mai multe roluri-cheie. Ar deveni scut, interpret, paharnic, turnător, la nevoie chiar duhovnic. Mai mult decât nimic pentru cineva care nu-şi găseşte locul în parohia ortodoxiei din Ghencea.

Îndrăznesc să afirm că, avându-l pe Jose Peseiro pe banca tehnică, Steaua şi-ar survola nenorocirile la modul cel mai neaşteptat. Câți dintre suporterii radicali şi-ar pierde vremea înjurând un mort?

Diferența

Mi-am încheiat săptămâna cu un Lyon - Marseille pe Canal Plus. N-aş vrea să vorbesc despre meci, până la urmă nici n-ar fi prea multe de spus, s-a jucat la limita rezistenței, ci despre comentariu. O bășcălie timp de 94 de minute la adresa jucătorilor, a antrenorilor şi a consultanților de marcă ai postului. Nimeni n-a scăpat de sarcasmul celor doi comentatori. Nici măcar Zidane, Lizarazu sau Dugarry, aflați în studion. Nu cred să fi existat un minut întreg în care să nu se râdă în hohote. Din motive ce țin probabil de inversul deontologic al meseriei, cei mai importanți jucători din campionatul pentru care Canal Plus plăteşte peste 400 de milioane de euro pe an s-au văzut trataţi ca nişte amărăşteni oarecare, în conformitate cu evoluția lor de pe teren. Mi se pare pe cât de surprinzător pe atât de just.

Ce înseamnă democrația ideilor! Să spui despre Benzema că „e vai de mama lui" ori despre Juninho că „mai are un pic şi începe să plângă de la atâta neputință" mi se pare remarcabil în contextul fățărniciei jurnalistice moderne. Păi ar fi avut la noi cineva curajul să-i spună aşa ceva lui Mutu sau lui Chivu după un meci de toată jena, la Euro de exemplu?! Nu mai vorbesc de modul în care ne protejam nulitățile în campionatul intern, ca să nu supărăm, să nu deranjăm, să nu cumva să ne pierdem slujbele.

Femmes

Cred că de femei de şoc e nevoie în fotbalul românesc. Pe unde se bagă ne zăpăcesc. Am exemple destule: Nikita, Magda, Bahmu, Udrea, Mantea, Zăvoranca… Câți dintre noi s-au adaptat la ascensiunea lor? Le credeam dependente de maşina de spălat şi până la urmă ne-au subordonat muşchii şi creierii. Ne uităm la ele cu gura căscată. Dacă la Revoluția din decembrie ’89 muierile practic n-au contat (toate vedetele de azi ale României aveau pe-atunci între 0 şi 6 ani), adevărata revoluție mediatică din secolul XXI le aparține.

Cei mai perplecşi dintre noi le-au luat iute de nevastă. Unii chiar de şapte ori. Ceilalți încă mai speră la un amantlâc discret. Atenție, nu mi-am permis să-l includ în ecuația asta pe Stelian Ogică, ăsta fiind literalmente inclasificabil sufleteşte, dar e loc de mulți, mulți alții, de la politicieni țâfnoşi şi actori fără angajament până la sportivi de rang înalt şi bugetari cu salarii de miliarde.

Femeia concepută pentru tipurile de televizoare româneşti, atunci când nu-i are idoli pe Dichiseanu sau Piersic, e un giuvaier. Aştepți în fiecare clipă să explodeze ceva în tine. Între picioarele lor, fotbalul nostru s-ar transforma într-o cocă fierbinte. Nu s-ar mai juca după regulile lui Gigi şi Borcea, ci după coordonatele apocalipsei moderne.

Masculi

În loc să-l facă “puțulică” pe Mircea Sandu, Marian Iancu ar fi trebuit să spună ce ştie despre el. Tot ce ştie. În amănunt. Ăsta era momentul! Pentru că e nevoie de un început anti-Sandu în fotbalul românesc. Dacă ar fi declanşat bulgărele, Iancu ar fi avut un loc în istorie. Mă tem însă că nici de data asta nu vom afla nimic interesant.

E mult teribilism în duelul dintre cei doi. Iancu joacă din poziția outsiderului, dar în loc să rişte până la capăt, lasă impresia că ezită chiar în fața porții. Încă o dată, nu de injurii avem nevoie, ci de explicații. De concret. Cât a luat, cât a dat, cât a furat. Ca să ştim ce ne aşteaptă.

Prin forța lucrurilor, Sandu stă în apărare, nu-l deranjează foarte tare starea asta, întrucât joacă rolul victimei. O excelentă ocazie de a deturna timpul, de a îndepărta adevăratele întrebări şi de a nu răspunde niciodată la ceea ce ne-am dori: de câte ori a luat şpagă, pe câți i-a terorizat şi în ce scop, care sunt relațiile dintre federație şi fisc, ce sume s-au făcut nevăzute de-a lungul acestor ani şi care sunt principiile omertei fotbalistice?

Tot ce ştim în secunda asta e că “puțulică” şi “curva” sunt la masculin. Presupun ca limba română şi-a însuşit termenii şi condițiile. Dacă nu-i convine, să se adreseze la TAS.

Da. Nu

Vinde. Traversează o criză de imagine şi de personalitate. Are nevoie de bani. Nu vinde. E încăpățânat, fricos, lipsit de reacție. Nu anticipează dezastrul. Vinde. Treizeci de milioane de euro i-ar ajunge pentru câteva luni la cazinou, iar pe criza asta câteva luni înseamnă tot timpul. Nu vinde. În afară de Steaua n-are nimic, Steaua e imaginea lui şi bună, şi rea. Dincolo de fotbal, viața lui publică se reflectă în oglinda Oanei Mizil, duduița care l-a surclasat definitiv în politică. Vinde. Îşi bagă picioarele, ia caşul, mai apare o dată la televizor, numără biletele de 500 de euro în fața camerei şi ne anunță că s-a plictisit de toate. Se autoexilează pe vreun munte construit chiar de el. Nu vinde. Invocă iubirea nesfârşită care-l leagă de culorile clubului, de creştinism, de Dumnezeu, de România, de fanii adevărați şi promite campionatul în vară şi Liga Campionilor în doi ani şi jumătate. Vinde. E cusurgiu. Dezgustat. L-a sfătuit familia să renunțe. L-a implorat soția, l-au rugat verii. „Lasă-te, eşti prea mare! Nimeni nu te-ar putea înlocui“, i-au şoptit. Nu vinde. Nu dă el clubul fanion al țării pe mâna unor evrei, chiar dacă ăştia i s-au părut băieți valabili. Când va fi să-l cheme Domnul la El, vrea să fie îngropat în Ghencea, acolo unde a iubit şi a simțit atât de româneşte. Vinde? Noi nu-l meritățm. Nu vinde? Şi cu asta basta!

Țara

Țara mea e o livadă fără pomi fructiferi

Țara mea e o junglă cu pantere şi lei

Țara mea e marea cu albastru de metil

Țara mea e gaşca hoților în exil

Țara mea e ultimul CAP

În țara mea se moare din te miri ce

Țara mea e un monstru de cherestea

În țara mea încă te simți lichea

Țara mea e o blondă vopsită în curu gol

Țara mea e o lungă partidă de viol

Țara mea oferă şpăgi mănoase

Țara mea la babaroase

Țara mea e un album cu secvențe mişcate

Țara mea e o pledoarie pentru evenimente trucate

Țara mea e o cârciumă la drumul mare

Țara mea e o neîntreruptă aşteptare

În țara mea sportul e o afacere cu patru clase

Cei ce-l conduc sunt lemn Tănase

În țara mea fotbalul e o uriaşă escrocherie

Valurile lui degajă euforie.

Cotitura

Cică Becali i-ar fi anunțat pe jucători că nu mai poate cumpăra meciuri în retur! Vestea a căzut ca o valiză aruncată de la etaj în furnicarul crizei lichidităților. „S-a schimbat boierul”, au mârâit jucătorii, după care l-au blestemat în cor pe Mirel, fugit ca un şobolan de pe corabia incertitudinii. „Steaua asta e a mea şi a urmaşilor urmaşilor mei” ar fi amenințat Rădoi trosnind din încheieturi precum Piedone.

La nivel declarativ, se anunță un retur naşpa. Toți pretind că s-au cuminți şi că puşcăriile sunt făcute pentru câini (nicio aluzie la cine se simte câine!), nicidecum pentru patroni. „Prostul”, „dobitocul”, „fraierul”, „porcul ăla bătrân”, „băşinosul” şi toți ceilalți soldăței n-ar mai fi dispuşi să lupte ca la Monte Cassino pe tarlaua Ligii I. Ar prefera să îmbine angoasa cu picoteala, şarmul decăzut cu diareea, mantaua cu supozitoarele ori gamela cu gazela?

Timpul făcăturilor a trecut. E un semnal forte că fotbalul nostru s-a vindecat de incurabilitate. În numele tuturor privitorilor privilegiați, mă declar păcălit, înşelat, abuzat şi sictirit de nefericita întoarcere a lucrurilor pe care le ştiam bătute în cuie. Întrebare: dacă nu ne furăm noi între noi, la ce mama dracului mai putem spera?!

Neant

În urma Rapidului vor rămâne câteva mese deranjate, câteva scaune răsturnate şi o mână de oameni vociferând în noaptea cea neagră. Se va face un anunț la stația de amplificare, „vagoanele de Bistrița se formează de acum înainte doar în imaginația călătorilor”, iar despre efectele crizei de identitate va rămâne să întrebăm colbul drumului, după moda anilor douăzeci.

Câteva săptămâni domnii Copos şi Taher vor renunța la mijloacele de comunicare specifice. Unul dintre ei va alege să alerge de-a lungul frontierelor în unghi drept, la granița unde arabii au împodobit curmalii cu steluțe americane. Celălalt va încerca să-şi îndepărteze obsesiile în budoarul amantei, cu un pistol de ciocolată apăsat pe tâmplă, invocând grațiile ei, copilăria lui şi efectele nocive ale aromelor de cacao şi vanilie.

Peste potcoava Giuleştiului suporterii vor aşterne un cearşaf cu urme de sânge. Vom putea citi ultimele dedicații post-mortem ale comunității la adresa trecerii timpului. Zona va deveni un loc de pelerinaj împotriva fatalității, a grotescului, a grobianului, iar sponsorii vor veni să-şi desfăşoare mesajele puerile la orele de maximă vizibilitate mediatică. Iarna va mixa peste spiritul Rapidului croncănitul jalnic al ciorilor.

Putințe şi neputințe

Mă gândesc că ne aşteaptă iar un retur pentru care nu suntem pregătiți. Ne propunem să vedem un Dinamo devastator, neiertător, cu toate rebuturile carburând la maximum în urma paşilor strâmbi ai antrenorului lor. O Stea revanşardă, croită parcă dintr-un alt aluat decât toate cele de până acum, tactic reinventată, o sursă de bărbăție în calea adversarilor şi procurorilor. O multinațională clujeană bine configurată şi dinamic încorporată în setul de valori al ligii lui Hopa Mitică. Am vrea să plesnească porțile sub greutatea cereasco-cehească a campioanei sezonului marilor conspiratori. Poate Timişoara cea violetă în priviri, cu ambiția neofitului, a pârlitului deja refuzat şi la stat, şi la privat, Timişoara nonşalantă ca un dos de palmă pe pulanul şi tresele grohilor dâmbovițeni. Ori Unirea lui nea Dan, această Chelsea de Bărăgan tacticizată şi computerizată pe orgoliul managerial al unor clarvăzători.

Nu ne-am dori să vedem un Rapid muribund, împotmolit în inconsecvența foştilor şi viitorilor săi patroni. N-am vrea ca Mititelu să ajungă să oprească meciuri cu biciul, sub pretextul că doar Dumnezeu ne mai poate arbitra scandalurile. Mi-aş dori să nu mai aud de tata Jean decât la OTV.

Explicația Maradona

Acum 20 de ani, Maradona s-a înțeles cu Tapie să joace pentru OM. După o discuție telefonică de patru ore, chiar şi preşedintele lui Napoli, faimosul Corrado Ferlaino, era de acord. Prețul transferului fusese fixat la 60 de milioane de franci (ceva mai puțin de 10 milioane de euro în ziua de azi). Tapie l-a trimis la Napoli pe Michel Hidalgo, managerul general al lui Olympique Marseille la acea oră, să regleze ultimele amănunte. Cotidianul l'Equipe titra deja pe prima pagină: „Maradona a l'OM, c'est fait!", iar presa regională din sudul Franței aloca mai multe pagini evenimentului. În ultima clipă, tranzacția a căzut. Se pare că mafia napoletană i-a amenințat cu moartea pe Corrado Ferlaino şi pe toate neamurile lui.

Acum două zile, Maradona a fost primit la Marseille ca un fost jucător marcant al lui OM. Publicul de pe Stade Velodrome a fost de partea Argentinei la amicalul cu Franța. E drept că sud-americanii au fost organizatorii meciului, ei fiind cei care au propus federației franceze locul de disputare, ca urmare a unei restanțe la capitolul de reciprocități. „Segmentul rafinat al suporterilor marsiliezi va aprecia partida cum se cuvine", a anticipat El Pibe d'Oro încă de sâmbătă seara, la aeroport, unde o escortă de tipul celor care-i înconjoară pe şefii de stat i-a acompaniat primii paşi.

Nu e pentru prima oară când naționala Franței joacă în deplasare un meci disputat pe propriul teritoriu (vezi ultimele jocuri contra echipelor din Maghreb), dar niciodată nu i s-a întâmplat să fie fluierată pentru că era mai puțin iubită decât adversarul.

Iubiri

Ar fi bine ca Rapidul să rămână mereu la nivel de zvon. Vestea că se vinde, că se cumpără, că se pierde ori pur şi simplu că se reinventează îi va ţine în viaţă pe suporteri. Şi îi va alunga pe patroni. Copos şi Taher sunt indivizi obositori la scara istoriei. Pe scheletul lor s-au frânt iluziile unor oameni încercaţi, blestemaţi de soartă să tânjească după o nefericire permanentă. Din punct de vedere al emoţiei, rapidistul e cel puţin la fel de dobitoc ca şi stelistul sau dinamovistul. Înghite, suspină, urlă, plânge, tremură, face pe el, vomită, zbiară, înjură. Rapidismul se vrea însă o boală mai romantică. Iar dobitocii poeţi au fost întotdeauna mai agreabili decât dobitocii de drept comun.

Ioan Negoiţă e un oportunist. Din punct de vedere al emoţiei răspândite pe piaţa de capital, un coate-goale, un zgârie-brânză. Dar, deocamdată, e singurul care vorbeşte despre Rapid la modul de intenţie. E de dorit ca el să vină să polueze atmosfera în locul celor doi Stan şi Bran care s-au încurcat reciproc. Să o polueze o vreme. Apoi să dispară în anonimatul destinat celor ce-au făcut din Rapid cea mai nemernică meserie românească de iubit degeaba.

Cadavre

În mai puțin de un an şi jumătate, Clujul a pus japca pe fotbalul dâmbovițean. Cucerirea titlului de campioană şi a Cupei României, iar, mai nou, apariția dosarelor patronilor şi finanțatorilor din Capitală la DNA i-a scos din minți pe mitici.

Nici lui Mitică Dragomir nu-i cade foarte bine situația. E stupefiantă declarația lui cu privire la influența lui Arpad Paszkany: „Am văzut om mai puternic decât el căruia nu-i puteai număra gloanțele din burtă”. Oare la cine face referire barosanul de la Ligă? La Nicolae Ceauşescu, mătrăşit ca din senin lângă un zid de garnizoană mirosind a pipi de şobolan? La vreun proprietar de club bulgar ciuruit în plină stradă în timp ce-i cumpăra amantei un buchet de trandafiri? Mă gândesc că nu-i merge mintea până la Pol Pot, fostul lider al khmerilor roşii?! Pe ăsta oricum l-au incinerat prea repede ca să-şi mai aducă aminte. Dacă e vorba de mafioții pe care Corleone i-a văzut prin filmele americane, întinşi cu mațele în sus pe bulevarde ori prin lanuri de porumb, n-ar fi fost mai logic să-l pomenească pe Giovani Becali?

Poate Mitică a văzut în oglindă, undeva mai spre capătul mandatului, cum 15.000 de bilete de bancă pluteau deasupra unui cadavru imens, ciopârțit ca o țintă de carton, şi a vrut să transmită mai departe mesajul.

Evoluăm

Degringolada CFR-ului e bună şi ea la ceva: schimbă ideile cam în acelaşi timp cu antrenorii. În ritmul în care merg lucrurile, nici preşedintele Mureşan nu mai rezistă mult. Poate la vară auzim că şi Arpad Paszkany şi-a făcut harakiri pe undeva prin curtea hotelului Rimini, ca să dea un exemplu zdravăn de ce înseamnă demnitate!

În acest moment, Clujul nu mai stă în fotbalişti sau în tehnicieni. Stă în forța pumnului. Jucătorilor li s-a comunicat să joace de frică până nu va fi prea târziu.

Poate chiar fără să ştie, Gruia traversează un proces de miticizare accelerată. Nimic nu e sigur, nici măcar victoriile nu mulțumesc îndeajuns, s-au fixat aşa-numitele „prime de obiectiv“, străinii nu mai au trecere, un aer de pierzanie se înalță deasupra stadionului.

Sigur că eventul din sezonul trecut va rămâne. A fost la vremea respectivă semnalul că oricine are foarte mulți bani poate da lovitura, ne-am convins că sistemul poate fi distrus prin instaurarea unui alt sistem, inventând o altă manieră.

În acest an, CFR-ul a creat un spațiu de exprimare pentru alți şi alți provinciali cu nervii întinşi la maximum. Deocamdată, e transformarea unei lumi absolute într-o lume haotică.

O singură lume

Semifinalele Ligii Campionilor fără Manchester şi Liverpool, ce lovitură! O finală cu Porto, cui i-ar fi trecut prin minte acum două săptămâni?! După ce a marcat o duzină de goluri împotriva lui Sporting, iată că Bayern încasează nouă boabe sâmbătă-miercuri pe axa Wolfsburg-Barcelona!

Citesc în L'equipe că şansele de calificare pentru Liverpool sunt de fix 2,6% după o statistică veche de 40 de ani la nivelul cupelor europene. Nu pot să nu mă gândesc că, în ritmul ăsta, în maximum doi ani, Didier Drogba va deveni jucătorul care i-a marcat în istorie cele mai multe goluri lui FC Liverpool, incluzând aici toate competițiile şi toate tricourile în care a evoluat.

Pentru optimistul Klinsmann nu mai există speranță. Ca şi Lyon în turul precedent, echipa sa era eliminată încă de la pauză în Catalunya. Ce cumplit trebuie să fie să te pregăteşti pentru o confruntare de 180 sau chiar 210 minute cu Barcelona şi să ieşi complet din cărți după primele 45! Din tot ceea ce şi-a propus pe „Camp Nou„ Franck Ribery a reuşit un singur lucru: să facă schimb de tricouri cu Thierry Henry!

În tot acest timp, în mod normal în aceeaşi emisferă, frații Costea țin balonul pe vârful degetului mic. Fotbalul lor a revoluționat România. Pe ce planetă trăim?

Justificare

După cele trei nopți pe care Gigi le-a petrecut în arest, viața mi se pare altfel. Mai puțin complicată. Mai puțin neruşinată. Intuiesc deja întrebarea lui Victor Becali: „Gigi vi se pare vinovat, domnu' Banciu?". Am un răspuns simplu de data asta: „Da. Foarte". „Păi ce-a făcut Gigi e mai grav decât ce-au făcut hoții ăia care i-au furat maşina?! A omorât Gigi pe cineva? A violat pe cineva? Pe el l-a băgat Băsescu la puşcărie, că se temea să nu cumva să spună mai multe, m-ați înțeles?". „Mă bucur, domnu' Victor".

Mă uit la ceas şi rămân cu bucuria mea. Mai e puțin sau poate foarte mult. Îi sfidez pe românii pe care nu i-am aprobat niciodată. Nu mă miră nimic din comportamentul lor. Ajuns victima sistemului, Becali e acum favoritul mulțimii. Dacă ar fi fost împuşcat din greşeală de către unul dintre mascați ori dacă ar crăpa pur şi simplu de foame la bulău, milioane de concetățeni ar mârâi prin apartamentele lor înghesuite în speranța că şi Dumnezeu va poposi o noapte la OTV. Ar ajunge să fie tras la răspundere în numele omeniei batjocorite, acolo în garsoniera lui DD, poate chiar îmbrâncit pe scări de Vadim şi insultat de vreun paznic apropiat sufleteşte de Horia Ivanovici.

Gigi Becali e o cacealma a timpurilor noastre. Dacă n-ar fi existat, cu toții ne-am fi justificat mai puțin.

Titan

Consider că traversăm un moment de mândrie în fotbalul românesc. De maximă autenticitate. Am văzut asta în ochii selecționerului imediat după meci. Dacă înfrângerea în Austria e una normală, noi rămânem nişte viteji. Practic, suntem egalii strămoşilor noştri, adeseori umiliți şi ei, dar gata în permanență să meargă mai departe. Pițurcă mi s-a părut demn, lucid, vertical şi trist. Un bărbat adevărat! A sesizat cineva vreo secundă de şovăială în discursul lui de om învins pe teren, dar învingător în lupta – infinit mai importantă – cu viața?

N-am să uit niciodată cum stătea cu brațele încrucişate de efort şi ne privea direct, pătrunzător, răspunzător până la urmă, asemeni unui nuc bătrân în calea orgiei vremurilor. Fața lui degaja încleştare, determinare, poftă de muncă. Trăia! Ca spectator, cred că nimic nu poate fi mai frumos decât să-ți surprinzi eroul fremătând lângă câmpul de luptă, istovit, aproape chircit la primul sau la ultimul interviu în fața istoriei. Vorbele lui mi au părut abur, pleoapele lui scuturându-se le-am simțit ca pe un oftat prelung, inima lui bătea în pieptul meu şi timpul ne înghițea pe amândoi ca un tăvălug…

Îi datorăm multe lui Pițurcă. Contemporaneitatea e însă esențială. De-aici înainte, moartea nu mai poate fi decât un detaliu.

Amintire

Există echipe care joacă pentru a câştiga şi există echipe care joacă pentru a exista. Cincizeci de ani de-acum înainte, România va trăi cu sentimentul că Serbia din 2009 era o echipă oarecare, accesibilă şi vulnerabilă în apărare. Adi Mutu le va povesti nepoților săi dominicani cum i-a umilit el atunci pe sârbi, cum l-a imitat pe Gicu Dobrin la faza primului gol şi cum adversarul a marcat trei goluri din patru cornere bătute tot de-ai noştri. Cristi Chivu le va flutura urmaşilor chiar tricolorul desfăşurat în acea seară în tribunele stadionului din Constanța şi le va povesti ce mândrie a simțit el intrând în fruntea tuturor pe gazonul impecabil. Victor Pițurcă îşi va repeta sieşi pentru a suta mia oară mutarea câştigătoare cu Dorel Stoica, mobilitatea devastatoare a lui Paul Codrea într-un registru unic şi inspirația genială de a-l fi ținut cât mai departe de ochii lumii pe Marx ăla, neamțul venit direct de sub zidurile Berlinului.

Federația va organiza un chiolhan menit să marcheze semicentenarul unei izbânzi antologice. Preşedintele Mircea Sandu va aduna jumate din omenire în jurul grătarului, iar presa va observa grijulie „dantura impecabilă a unui conducător cu-adevărat special“.

Psiho

Pentru că jucătorii noştri n-au suficientă valoare intrinsecă în ecuația meciului cu Serbia, intervine elementul psihologic. Mai nou, Piți e psihologul-şef al lotului, iar Iovan e psihologul adjunct. Evident că amândoi sunt psihologi de conjunctură şi nimeni nu pretinde că vreunul dintre ei ar putea face carieră în această disciplină. E însă de bon ton să te preocupe ceva înaintea unui meci decisiv.

Sportul are regulile lui bizare. Cei care câştigă foarte mulți bani au nevoie la un moment dat de psiholog. Cei care câştigă de azi pe mâine n-au timp să se gândească la asta. Se ştie că nimic nu-i mai fragil pe lume decât un fotbalist doldora de bani. (Poate doar o iubită de fotbalist doldora de bani).

Întrebare născută din context: care-i psihologia lui Pițurcă într-o astfel de situație? Să-i mâncăm de vii, să intrăm cu furcile şi coasele printre ei, să-i facem să înțeleagă că ei sunt disperați, iar noi doar inteligenți, să-i intimidăm fizic, să-i plimbăm de-a latul terenului sau pur şi simplu să le arătăm marea la început de primăvară?

După mine, am putea fi mai lucizi decât sârbii în două ipostaze-cheie. Evocarea neantului şi profunzimea lui absolută

Minerul

Miron Cozma arată bine. Mai bine decât Mircea Sandu. După un deceniu şi jumătate de puşcărie poartă o burtă de afacerist cvadragenar tocmai întors dintr-un concediu în Bermude. În soarele primăverii, căutătura lui vag disprețuitoare e însăşi anti-revoluția română. Ca orice condamnat la atemporalitate, Cozma şi-a păstrat discursul. Politică, femei, fotbal, aceeaşi înşiruire nefastă ca pe vremea lui nea Nelu.

„Când voi ajunge la putere…”, articulează eroul mineriadelor la întrebarea reporterului „Ați apucat să vă spălați pe dinți de dimineață?”. La el toate încep şi se termină la putere, mai ales orgoliul şi imaginația. Parcă alaltăieri l-am lăsat răzuindu-l pe Eminescu la Universitate, îl regăsim rotofei şi aproape însurat la Buftea, spectator la un meci de Liga Campionilor varianta pe sate. Regret că nu i-a ieşit un CAP în cale, ne-ar fi putut da nişte indicații sănătoase cu privire la producția de lapte.

Lui Cozma i-a lipsit în primul rând norocul. Altfel, cine ştie, ar fi făcut din Jiul Petroşani un fel de FC Barcelona şi ar fi continuat să umilească Bucureştiul cu o ritmicitate de-a dreptul insuportabilă.

Hospitalitate

Cred că ar trebui să atacăm Serbia cu emblemele naționale, să nu lăsăm detaliile sportive să ne umbrească ospitalitatea. Păpuşi folclorice, danteluțe tradiționale, un pic de vânat, nişte sturioni, apoi răgazul unei camere de hotel invadate de hostese în bikini, cu balcoanele umflate cu heliu pe care să fie inscripționat heraldic „România contemporană“.

Dacă se va comite imprudența ca lui Trefoloni să-i fie oferite cruciulițe ortodoxe cu inițialele lui Vassaras, comanda fiind făcută de către federație cu suficient de mult timp înainte, atenție la gesturi! E important ca ele să nu trădeze uluiala, neştiința sau neputința. Să nu uităm că un zâmbet poate schimba lumea! O replică scoasă din context, o aluzie la alte nenorociri din istoria omenirii (putem să-i amintim macaronarului cum ne-am bătut noi cu turcii pe vremea când nu-l aveam pe Bănel Nicoliță sau cum televiziunea noastră națională a fost prima care a transmis în direct o revoluție cu dialogurile înregistrate dinainte) ne-ar face mai simpatici şi infinit mai disponibili.

Sunt convins că de restul se va ocupa soarta. Ce mare lucru să-i punem pistolul la tâmplă şi să-i ordonăm să facă dreptate într-o grupă ticsită de hoți în care noi ne dorim să fim cei dintâi?!

Maidanezii

Cea mai simpatică echipă din țară e CS Otopeni. A ținut-o în şah pe CFR Cluj timp de 89 de minute în prima etapă a returului, iar duminică a terminat meciul cu Dinamo în „Ştefan cel Mare” cu degetele în nas. A făcut instrucție cu orgoliul lui Borcea şi i-a dat culcaturi până la patru dimineața lui Rednic. După care a dat iama în fițoşii de la Bamboo şi a mai scos zece mii de euro din buzunarul „câinilor”.

Ce i se întâmplă lui Dinamo de două etape e poezie. Să nu câştigi în doişpe oameni la Mediaş, apoi să nu dai niciun gol unei echipe care n-are acoperiş deasupra capului, e dincolo de puterea noastră de înțelegere. Mai ales că, ştim din sursă sigură, „toate măsurile” fuseseră luate de către cei din conducerea clubului pentru atingerea obiectivului, calificarea în Liga Campionilor.

Ce himeră, fotbalul românesc! Toți o apă şi-un pământ. Nimeni nu-i în stare să te convingă de nimic. Dincolo de aranjamente, nu există constanță. Iar când arbitrul te ajută riscându-şi cariera pe o jumătate de an, abia dacă eviți înfrângerea cu o retrogradabilă. Există şi meciuri unde centralul nu poate face mare lucru - că nu-l sprijină deloc jucătorii, domnu’ Turcu, d’aia! –, şi atunci se termină ca la balamuc. Cel mai bun antrenor al primei jumătăți a campionatului, regele amicalelor din Antalya, e hulit şi ironizat astăzi. A ajuns un maidanez.

Masacru

După neta înfrângere a lui Lyon la Barcelona, preşedintele Aulas întoarce arma împotriva autorităților statului. „Cum e posibil ca o țară ca Spania, inferioară Franței din toate punctele de vedere, să ne domine cu atâta nonşalanță în sportul numărul 1 al planetei?”. În cauză e infrastructura de pe „Nou Camp”, inexistentă în Hexagon, fiscalitatea, infinit mai favorabilă la sud de Pirinei, şi toate celelalte avantaje de natură sportivă care îi determină pe fotbalişti să joace în Spania, şi nu în Franța. Chiar dacă acest semnal de alarmă nu va declanşa o revoluție, el ar fi putut/trebuit să o facă.

Până la urmă, Barça nu aparține Spaniei, ci lumii. Clubul de fotbal catalan e o enclavă în istoria civilizațiilor, o emblemă a imaginației, o identitate sufletească pentru milioane de oameni de pe tot globul. Oricât de mult ar trişa conducătorii lui, mă refer la chichițele deontologice şi administrative ale cotidianului, FC Barcelona înseamnă putere, avere, magie şi grație…

Se dopează jucătorii Barcelonei? Jean-Michel Aulas n-a insistat pe această temă şi nici pe derivele sistemului legislativ iberic, unul care-ți permite să menții Paradisul intact, fără niciun fel de obligații. Poate l-a impresionat prea mult atmosfera. Sau poate că nu era momentul.

Vai Steaua

În acest moment, cel mai potrivit antrenor pentru Steaua mi se pare Corneliu Vadim Tudor. Ce reparație morală în fața istoriei ar provoca Gigi Becali!

Ar fi de aşteptat ca tribunul să conducă antrenamentele cu drujba? Plăcerea s-ar situa de partea jucătorilor, oricum. Şi a noastră, fără îndoială!

Mitică Dragomir, spre exemplu, nu şi-ar mai putea permite niciodată comentarii de tipul „Steaua joacă prost, domnilor, niciodată n-am văzut-o atât de slabă”. Eventual Mircea Geoană să-l atenționeze discret pe preşedintele PRM cu un „locul şapte i se potriveşte cel mai bine domnului Vadim”, nu înainte ca acesta să-i dea răspunsul la primul microfon care i-ar ieşi în cale: „Mare dreptate a avut Iliescu când l-a făcut pe limbricul ăsta prostănac.”.
Fotbalul ar ajunge mai aproape de analiştii adevărați. S-ar documenta şi Ion Cristoiu. Am afla de la Biblioteca Națională că avem de-a face cu un joc unsprezece contra unsprezece desfăşurat pe o suprafață dreptunghiulară de culoare verde. „De ce verde? Oare domnul Vadim ne-ar putea răspunde la această întrebare”?!

În rest, vai de capul lui Traian Băsescu. În mai puțin de 48 de ore, Vadim l-ar soma să-şi facă echipa pentru a tranşa rivalitatea dintre ei pe teren. Până la sfârşitul campionatului s-ar dezgropa la DNA şi fraudele lui Menumorut!

Revanşa

Ştiam că Viorel Hizo circulă cu trenul. Eram absolut convins. Niciodată nu mi-am închipuit că ar putea conduce un BMW! Există situaţii ori evenimente, ori oameni pentru care ai putea băga mâna în foc. Aş fi făcut acest lucru pentru „nea Vio”, şi nu o singură dată. Ce dezamăgire să aflu că de fapt el rula într-un X5 bavarez, cu 150 de km la oră, poate chiar în momentele în care eu mi-l imaginam dormind într-o cuşetă jegoasă, undeva la graniţa Republicii Vaslui cu ţara nimănui! Şi nici măcar nu era maşina lui! Aflu azi că omul meu e urmărit penal în această trebuşoară orchestrată de conducerea penultimului său club.

Vreau să precizez un lucru. Mi se pare foarte important pentru anchetă. Viorel Hizo nu e băiatul lui Ion Ţiriac. Când era mic, mânca pâine cu gem. N-a fost un copil răsfăţat. Îşi făcea temele, era respectuos, iar la cunoştinţe despre natură ar fi ajuns chiar un elev de perspectivă dacă această materie ar fi rămas în programa şcolară şi dincolo de clasa a IV-a.

Adult, l-a cunoscut pe George Copos. Poate că l-a cunoscut prea devreme sau, pur şi simplu, asta i-a fost soarta. Patronul Rapidului nu i-a făcut cadouri în nicio împrejurare. L-a tratat mereu ca pe o slugă şi i-a dat cu flit de fiecare dată când avea altă părere decât a sa.

Maşina asta e revanşa puştiului care în toată copilăria nu şi-a putut permite să spargă un geam.

Jale mare

Cu patru etape înainte de final încă nu ştim în ce țară se va decide acest campionat. Nu ştim nici cine se va înscrie la viitoarea ediție a Ligii I. Habar n-avem cine retrogradează şi cine promovează. Oare cine va intra definitiv la puşcărie? Cine scapă?

Suntem în vâltoarea unui suspans pe care numai nişte proşti ca noi îl merită. Parcă niciodată n-am fost atât de turmentați. La nivel declarativ, fotbalul nostru e la zenitul evoluției sale mediatice. Orice s-ar spune, e greu să vorbeşti mai mult şi să realizezi mai puțin decât în acest sezon. Dacă ritmul va continua şi în anii următori, se va ajunge la o saturație generală, o monstruoasă indigestie cu promisiuni nerespectate şi bălăcăreli supradimensionate.

Mi-e din ce în ce mai greu să cred că oamenii pot fi mai lăudăroşi, mai vanitoşi ori mai ipocriți în vreun alt colț al lumii. Poate mai slab pregătiți da, dar nu o arată la modul ăsta. Nici nu au unde. Noi le-am creat ecranul acestor caricaturi, am intrat în viața lor neinteresantă şi tristă, le-am provocat fără să ajungem să ne imaginăm că într-o bună zi ne vor contamina. Nici nu mai ştim unde se termină lumea lor şi unde ar trebui să înceapă independența noastră. Ne-am amestecat mofturile, orgoliile şi isteriile. Halal prezent, oricum te-ai numi!

180+3

„It’s a fucking disgrace” i-a strigat de trei ori în trei secunde Didier Drogba lui Tom Henning Ovrebo la sfârşitul meciului retur dintre Chelsea şi Barcelona. Parcă toată injustiția lumii se abătuse asupra Imperiului britanic, a cărui infailibilă capitală nu va câştiga nici în această vară Champions League.

Ceva mai reținut, Guus Hiddink a vorbit despre cele mai devastatoare greşeli de arbitraj pe care a trebuit să le suporte în întreaga sa carieră. Văzuse patru penalty-uri olandezul. Bizar. Nici Dan Petrescu n-ar fi revendicat mult mai multe. Şi-a apărat jucătorii, inclusiv pe Michael Ballack, care mai avea puțin şi-l linşa pe central în fața camerelor. N-a comentat însă eliminarea lui Abidal, amintind un pic de Sorin Cîrțu la faza respectivă. Un lucru însă a vrut să sublinieze bine de tot selecționerul Rusiei detaşat pe „Stamford Bridge”: Ovrebo e norvegian. A se înțelege, nu reprezintă marile campionate europene, n-are suficientă experiență internațională, nu ştie cu fluierul, e bătut în cap şi dacă nu-l fugăreau jucătorii lui, l-ar fi alergat el până la Oslo pe coate-goale ăsta, bip, bip…

Calificarea Barcelonei e demoralizantă pentru fotbal. Ce poate fi mai crud decât să-ți domini tactic adversarul în ambele meciuri, să-l privezi de soluții în toate compartimentele, practic să nu-l laşi să tragă la poartă, iar drept răsplată să mori otrăvit de ultima secvență?!

Milițienii

Pe timpuri, coaliţiile anti-Dinamo se rezumau la comunicatele de partid. Acestea erau rare, definitive şi lămuritoare. Dar nu se murea din atâta lucru. Regimul comunist e cel care a întreţinut şi desăvârşit „mitul Dinamo”, una dintre cele mai mari minciuni din istoria sportului. Ne-am trezit la un momrent dat că - pac, pac! - se inventase Victoria, un fel de resort doctrinar al clubului din Ştefan cel Mare, echipa tuturor lichelelor de rang înalt, hidra Securităţii, dovada supremă că fotbalul era confiscat iremediabil de aparatul de stat.

Pe lângă ea, Dinamo a continuat să trăiască tumultuos, arogant, sfidând din toate punctele de vedere ideea de competiţie. Cine nu-şi mai aminteşte de serialele de comedie din după-amiezile „Fotbalului minut cu minut”, când radiofonia uimea România, iar alde Mateuţ şi Cămătaru aveau ordin să violeze fragilele regulamente europene?! Reuşeau. Au reuşit. Am fost cu toţii mândri de asta.

Decembrie 89 şi, mai apoi, secolul XXI au surprins-o pe Dinamo în aceeaşi postură. Meciurile au continuat, oamenii s-au mai schimbat, dar senzaţiile de opresiune, de umilinţă şi de nedreptate n-au dispărut şi nu vor dispărea vreodată. Dinamovismul înseamnă mult cinism şi prea puţin umor. Nu câinele, ci javra e simbolul lui Dinamo!

Hop

Dacă Răzvan reuşeşte să califice naţionala la Mondial, sigur federaţia va fi dată în judecată de Victor Pițurcă. „Ați văzut că mai erau şanse?!”, va spune fostul selecționer. E de aşteptat ca avocații de astăzi ai lui Gigi să devină din toamnă apărătorii lui Piți, iar Lupescu să fie nevoit să joace singur la mijlocul terenului în criza vieții şi a timpului său. Mircea Sandu şi Comitetul Executiv vor fugi, mai întâi cu liftul, apoi cu elicopterul, spre un Târgovişte un pic mai îndepărtat şi ne vor adresa un comunicat. „Suntem dispuşi să-i dăm lui Pițurcă cu 100 de lei în plus, numai să renunțe la plângere. Să-şi aleagă o emisferă şi noi îi promitem că ne vom muta în cealaltă”.

Dacă Răzvan nu reuşeste, nici în 2010, nici în 2012, vom ajunge la concluzia că tatăl lui a expirat, milionar impasibil între minele de la Donețk, şi că e nevoie de un alt tip de carismă pentru a depăşi monotonia fotbalului nostru constipat. Încep să-mi pun întrebarea legitimă: oare ne va refuza şi Florin Piersic?

Deocamdată, pentru națiune, cel mai important e meciul cu Iaşiul. Să trecem cu bine de hopul ăsta şi mai vorbim. Hai, defilare uşoară la toată lumea şi cât mai mulți mititei pe grătar!

Echipe Mici

Nu mai există echipe mari. Când vezi dezordinea din apărarea lui Liverpool, talmeş-balmeşul din defensiva lui Chelsea, lipsa de reacție a fundaşilor lui MU, lentoarea cu care joacă Bayern în campionat şi avântul de trei surcele dezvoltat în ofensivă de Internazionale, te linişteşti. E o lume mică. Aproape insipidă.

Măcar noi jucăm din rărunchi. Din şale, ca la '907. Avem ceva românesc aparte, nişte mititei numai ai noştri, nişte sărmăluțe cu mămăliguță şi afumătură emanând un bun gust considerabil pe teren. E adevărat că uneori miroase de-a dreptul a cârnați la stadion, dar aici e şi vina femeilor, nu vă supărați: pur şi simplu vin prea multe. În copilăria mea, mirosea a țuică la tribuna D şi nu strâmba nimeni din nas.

Dacă stau bine să mă gândesc, mari echipe n-au existat niciodată. Mari echipe s-au scris. S-au imaginat. S-au vorbit pe la colțuri, prin trenuri, prin măcelăriile de calitate. Idolii noştri au fost de fapt nişte felceri, nişte suplinitori, în cel mai fericit caz nişte escroci sentimentali a căror poveste putea fi narată de dimineața până seara de către un creion teribil.

PS: Mie, de exemplu, relaxant mi se pare acest Pantelis Kapetanos. S-ar potrivi perfect într-un insectar, la clasa coleoptere. Rar. Uşor verzui. Cu gămălia înfiptă în el.

Alergii

Am remarcat că toți urmăriții penal sunt persoane extrem de ataşante. Cum ajung să poarte cătuşe la mâini, se umanizează din cale afară. Aflăm cât de grav bolnavi pot fi nişte oameni despre care nu ştiam decât că dețin averi. Ei bine, orice miliardar ascunde un epileptic, un tuberculos, un canceros, un diabetic, un cardiac pe ultima sută. Ca să nu mai vorbim de alergiile devastatoare care-i împiedică să locuiască între patru pereți neprietenoşi şi neadecvați.

Trebuie să înțelegem că, în România, şpăgarul are un metabolism de tip cameleonic. Astăzi dă şpagă bine mersi, ia masa cu amanta în Dorobanți în timp ce vorbeşte la patru mobile de-odată, dar devine potențial internabil în momentul în care e reținut pe prispa vilei, imediat după ce coborâse agale din gipan. În organismul lui se declanşează automat o frondă la „făcătura politică" din exterior, astfel încât, odată băgat la zdup, corupătorul aşteaptă să fie declarat clinic iresponsabil.

Coruptul e încă şi mai vulnerabil. La cât e de predispus accidentelor vasculare ireversibile, ar trebui protejat de lege. Atâta doar că, la noi, se ştie, nu există legi. Şi uite aşa, după ce acceptă mita, coruptul ajunge să se sprijine de gratii. O situație inacceptabilă într-o democrație a fotbalului. Şi ne mirăm că nu mai avem valori?!

Paşte albastru

Ce Paşte fericit pentru Dinamo! Nu în fiecare weekend ai şansa să nu te prăbuşeşti cu avionul!

Ce Paşte fericit şi pentru Steaua! N-ai ocazia în fiecare zi să-ți vezi patronul ieşind de la răcoare!

Ce Paşte pentru Porumboiu! Să fii condus cu 0-2 şi cu 2-3 şi să câştigi în cele din urmă cu 4-3 în fața unei echipe care se bate la titlu nu ți se întâmplă prea des!

Ce Paşte şi pentru Iancu! A venit în sfârşit prima înfrângere a lui Gabi Balint ca principal pe Bega, nescontată după primul sfert de oră, improbabilă după o oră, indubitabilă cu cinci minute înainte de final!

Ce Paşte pentru Penescu! Practic, Paştele pe care ni-l imaginam pentru Gigi Becali!

Ce Paşte pentru CG! Paştele pe care-l merita de atâta vreme!

OK, toate bune, dar oare ne-am putea imagina faimosul Paşte al Federalului? Paştele Măreţului Conducător, cel care nu răspunde de nimic, dar trage la răspundere pentru toate!? Paştele lui tihnit cu Nicu Gheară şi cu duhul lui Todd Medina, un Paşte aristocratic cu whisky albastru în loc de ouă roşii, cu momente şmechere în loc de întrebări venite de la proşti şi cu spectrul imunității nemerniciei reînnoit pentru vreo 50 de primăveri!

După 20 de ani

În conferința de presă de la Marsilia, Lucescu e confundat cu Ceauşescu de către traducătoarea ucraineană. Aceasta din urmă, o ochelaristă la vreo 25 de ani, cu diplomele bine aranjate în sertarul de sub noptieră, ştie să pronunțe corect un singur cuvânt în limba franceză: Donetsk.

Într-un moment în care fotbalul nostru şi-a pierdut busola, iar ultimii douăzeci de ani sunt mototoliți în birotica ultimelor cincisprezece zile, cine îl mai poate ignora cu adevărat pe nea Nicu? Am şi acum în minte faimosul său tablou, ăla de nu lipsea din nicio sală de clasă a României socialiste, cu bojocii îndestulați de preaplinul primăverii eterne, cu părul perfect ondulat, uşor aplecat spre stânga, cum mă uitam eu la el, cravata care fixa dârzenia şi demnitatea unei națiuni neatârnate. Şi zâmbetul uşor străin pe care nu l-am înțeles niciodată, parcă un pic mai îndepărtat de popor decât restul lucrării, sugerând jumătate despărțire, jumătate fatalitate, zâmbetul unui om apărat de sticlă şi de ramă.

Zeci de mii de astfel de tablouri au fost distruse în cele mai sofisticate feluri de furia lui decembrie 1989.

Cu ce-am rămas? Orizonturi duplicitare, corupție stivuită în baloturi imense şi vâlvătaia gogomaniei ridicată la rang de profeție națională.

Papagali

Jungla la care se face referire de multă vreme în fotbalul românesc scoate la iveală o specie de o frumusețe orbitoare: papagalul. Astăzi, substantiv. Mâine, posibil adjectiv. Nu ştii ce să admiri mai întâi, coloritul, kilometrajul, inteligența acestor păsări?! Puzderie de papagali invadează plajele mini-sezonului nostru estival. Parchează oriunde. Au ajuns şi la munte, la cote nemaîntâlnite, ocupând vacante cuiburi de vultur, dar şi pe terase. Pene de papagal amestecate cu spume lungi şi alcooluri fine coboară temperatura nopților până la limita drojdiilor împuțite şi a mirosului acru de trabuc.

Papagalii vorbesc mult. Şi repede. Nu suportă secretele. Tânjesc după o lume în mii de culori, o lume abrazivă, condimentată, niciodată aceeaşi. Din păcate, le lipseşte luciditatea şi consecvența. Transformă totul într-o gălăgie incontrolabilă şi amețitoare, unde doar albul şi negrul rămân certitudini.

În lumea lui Hitchcock era o beznă ospitalieră. Lipseau jeepurile, iar revolta păsăreților??? avea demnitate. Între timp ne-am transferat pretențiile la iarmaroc. Negociem acadele, iar papagalii fac paraşutism de performanță.

Irealitate

Un fotbal intrat în legalitate nu interesează pe nimeni în România. Patronilor li se pare inacceptabil să le ceri aşa ceva. Jucătorilor li se pare revoltător. Suporterilor, obositor. Iar jurnaliştilor neverosimil. Ne-am obişnuit să trăim într-o țară mincinoasă, fără reguli stricte, plină de favoritisme şi vulnerabilă în fața şmecheriei. O schimbare bruscă ar deranja pe foarte multă lume. Adevărul e că, într-o eră utopică, românii nu-şi mai doresc revoluții. Atâtea câte au fost n-au adus decât înfrângeri după ele.

De douazeci de ani, fotbalul nostru are statut aparte în societate. E stat în stat. Uriaşe nereguli financiare se ascund în spatele gestiunii proprietarilor de cluburi, ei inşişi nişte fantome de multe ori. N-a avut nimeni tupeul să-i deranjeze. Au ajuns personaje-cheie în viața publică. Ne-au sufocat mediatic. Ne-au luat piuitul.

Practic, noțiunile de contract sau buget nu există în fotbalul românesc. Există inginerii. Adică escrocherii. Ingineriile n-au treabă cu legea ori cu fiscul. Cei care le manevrează nu plătesc impozite. Sau, în orice caz, nu le plătesc la timp.
Dacă ANAF îşi propune să facă ordine în această lume, trebuie să ştie că intră pe un şantier nemărginit. Acolo trăiesc învingătorii noştri de fiecare zi.

Becali vs eternitatea

Logic ar fi ca Bergodi să schimbe Steaua în bine. Un pic de disciplină, un strop de organizare, un oarecare sens tactic fac parte din proiectele sale pe termen scurt. Chiar şi fără achiziții, actualul lot al Stelei poate prinde podiumul dacă îşi face ordine la mansardă. Avem şi vom avea un campionat modest, unde marja de eroare a echipelor cu nume e încă destul de mică. Enigma principală rămâne însă aceeaşi: relația lui Gigi Becali cu el însuşi sau, dacă vrem să fim generoşi, cu restul lumii.

Până în prezent, niciodată declarațiile de intenție ale patronului stelist nu şi-au găsit acoperire în fapte. Adevărul lui, menit să expire după cinci minute, a debusolat o lungă serie de posibili tehnicieni, toți prostiți, păcăliți şi umiliți de toanele unuia care nu şi-a găsit încă locul pe scena vieții publice. Noua axă Bruxelles-Pipera, deschisă conjunctural la ieşirea din arest a marelui latifundiar, relansează perspectivele sentimentale ale clubului roş-albastru.

Dacă inconsecvența lui Becali e cel mai mare neajuns din istoria modernă a Stelei, suporterii, spre deosebire de antrenor, pot miza pe resursele nebănuite ale timpului. Cine va mai şti peste 150 de ani dacă Semedo chiar nu trebuia schimbat cu Szekely ori dacă Bergodi a venit după Lăcătuş sau invers?

Final reuşit

E greu de contestat faptul că ultima etapă a ținut loc de suspans pentru întreg sezonul. Echipele mici ne-au depăşit aşteptările. Niciuna dintre echipele mari n-a câştigat, ceea ce trebuie că reprezintă o premieră pentru România în ultimul act din 1989 încoace.

Cel mai plictisitor meci a fost chiar cel de la Urziceni, unde după golul egalizator al lui Rusescu echipele n-au mai jucat fotbal, având siguranța că nimic nu li se mai poate întâmpla.

Dinamo, Timişoara, Craiova, Rapidul, chiar şi Clujul au terminat prăbuşite întrecerea, ceea ce nu poate fi decât un lucru pozitiv dacă ne raportăm la nivelul echilibrului, al corectitudinii şi al devotamentului competitoarelor. N-a existat niciun blat în programul rundei finale (cu excepția ultimelor 35 de minute de non-combat de la Urziceni, unde totuşi situația e perfect normală şi de înțeles).

Meciul serii s-a consumat în Giuleşti. Rapid a avut o a doua repriză europeană, dominată de un dramatism rar întâlnit la noi, pe care patronul George Copos nu-l merita. După un campionat furtunos şi turbulent, unde ziua de mâine se anunță de fiecare dată la fel de puțin probabilă precum fusese şi cea de ieri, vişiniii au eşuat la câțiva centimetri de o calificare. Dorită, nedorită sau pur şi simplu întreruptă de soartă.

Un Răzvan

Naționala lui Răzvan a semănat cu Rapidul din tranşeele hanseatice. Cel puțin pe final, când nimic altceva nu mai conta decât îndepărtarea balonului din careul de şaişpe. Prezența lui Dani Coman în poartă întăreşte senzația întoarcerii în primăvara lui 2006. „Băiatu' lu' tata" a reuşit. Şi atunci, şi acum. A strâns în Lituania mai multe emoții decât adunase Victor Pițurcă în precedentele cinci jocuri. S-a zbătut, s-a perpelit, a răbufnit. Mai avea un pic şi exploda de atâta devotament. Lui Dan Petrescu, cu siguranță, i-ar fi ieşit chestia asta!

Să alegi să trăieşti la Marijampole, în vinclul păienjenit al Uniunii Europene, într-un week-end profund european, ce nebunie! Sau poate că e doar o prostie. Iar calificarea nu se va obține. Nici în toamna asta, nici măcar în veacul vecilor. Ar trebui ca Răzvan să mute munții, nu Balcanii, ci Alpii, să câştige la loteria universală şi să schimbe ceea ce tatăl său n-a reuşit niciodată: mentalitatea românească.

E pentru prima oară în ultimii o sută de ani când o selecționată divizionară reprezintă viitorul unei națiuni. Noi n-avem jucători. N-avem nici talente. Însă putem strânge cureaua. Dacă băieții ăştia trag cu dinții de viață, aşa cum au făcut atâția ani la rând fetele alea la canotaj, ne vom despărți fără regrete de Mutu şi Chivu. Ar fi deja o victorie.

Dinamo campioană!

Chiar dacă nimeni nu-i sigur că-şi păstrează postul la Dinamo, un lucru e cert: Borcea rămâne. E esențial. În jurul lui, toate scenariile sunt posibile. Se vorbeşte de venirea lui Ionel Ganea, un buldog pe poziția de organizator de evenimente. Oare Dănuț Lupu n-ar fi binevenit în organigrama asta revoluționară? Mă gândesc că, prin uriaşa sa experiență de viață, Lupu ar putea ajuta la întocmirea programului nocturn al echipei, selectarea cluburilor, barurilor, discotecilor, puburilor, cârciumilor, tavernelor, teraselor, birturilor, bombelor.

Omul ar intermedia gagici şi garsoniere, tronsoane orare şi locuri de parcare. Totul ca la carte. Cu tabel, prezențe obligatorii şi performanțe. Jucătorii ar fi premiați sau, dimpotrivă, amendați pentru prestații. Exemplu: la trei nopți mediocre din zece, jucătorul stă o etapă în campionat. Alta: dacă nu-ți respecți atribuțiile contractuale la beție - stabilite de regulamentul de dezordine exterioară al FC Dinamo -, plăteşti din buzunarul tău (pentru toată lumea!) următoarea paranghelie.

Dacă se vrea într-adevăr performanța, acționarii vor pune în pauza de iarnă la dispoziția lotului litoralul Insulelor Baleare. Plajele Ibizei vor fi ocupate non-stop de contingentul câinilor premianți şi de alesele inimilor lor. Se vor stabili capi de serie şi urne valorice. Nu vor exista arbitri străini. Va fi adevărata Ligă a Campionilor!

Bursucii

Inexplicabilul devine terian. Pentru prima oară în istorie, Ialomița propune campioana României. Nu-i vorba de uleiul de floarea soarelui, ci de fotbal. De la isprăvile politico-poetice ale lui Mircea Dinescu acest județ n-a mai avut atâtea accesări pe motoarele de căutare.

Adio Dinamo, gata cu Borcea, Turcu şi dom' profesor! Să-i facem pachet şi să-i trimitem cu confirmare de primire la Timbuktu. Abia atunci vom realiza cât de frumoasă e viața fără ei!

Constatare la fel de importantă: după Hagi şi Lăcătuş, Balint, un alt fost mare fotbalist din generația de la patruşopt, nu prezintă garanții ca antrenor. Cu două-trei zile înainte, reamintesc, o pățise şi Moldo. Lui Dorinel i-a atârnat tinicheaua de coadă de ceva vreme. Pițurcă a supraviețuit grație norocului. În ritmul ăsta o să ajungem să-l regretăm pe Halagian mai tare ca pe Ceauşescu! Apropo, nea Florin e ăla care a inventat focul, nu?!

Am intrat de ieri în anul Bursucului. Animal de vizuină, cu gât scurt şi puternic, picioare anterioare groase şi labe special adaptate pentru săpat. Există nouă specii de bursuci, dar toate aparțin familiei nevăstuicilor. Notorietatea euro-asiatică a bursucului e, deocamdată, net inferioară câinelui. Deocamdată. Nu s-a inventat încă bursucul maidanez.

Fotbal din obligație

Barcelona nu mi s-a părut o echipă incredibilă. M-a plictisit siguranța ei de după minutul zece, uneori aducea a suficiență, m-a moleşit lipsa ei de explozivitate, ba chiar - să mă ierte Dumnezeul catalanilor! - m-a iritat jocul de-a latul terenului, contractul pe care-l făcuseră din mers cu timpul. Pe Manchester am văzut-o stingheră pe teren minute bune, debusolată, adunată parcă după o beție, cu un Ronaldo precum un doberman căruia criza economică îi schimbase stăpânul.

Sunt conştient că ăsta e tipul de meci pe care fiecare îl vede şi-l trăieşte prin propriul eu. Nu-mi propun să dau verdicte. Miercuri seara, un miliard de telespectatori s-au transformat în antrenori, din China şi India până în Hawaii şi Haiti, şi l-au învățat meserie pe Sir Alex Ferguson. Milioane de gospodine resemnate s-au îndrăgostit fulgerător de privirea lui Pep Guardiola, de gestica lui, de mimica şi până la urmă de talentul lui de prestidigitator. În ziua de azi e de bon ton să umbli încruntat pe marginea terenului cu mâinile îndesate în nişte buzunare goale de firmă.

Mă gândesc şi la conducătorii fotbalului autohton. Finala a căzut ca o obligație de serviciu pentru cei mai mulți dintre ei. După pauză s-a transformat într-o negociere în familie. „Dragă, dacă mă uit până la sfârşit, mâine faci tu piața?!”.

Împreună

Dacă Stelei nu-i reuşeşte fuziunea cu Unirea Urziceni, Gigi ar putea încerca pe ultima sută de metri varianta contopirii fundamentale cu Dinamo! Nişte datorii de câteva milioane de euro se pot inventa oricând între oameni responsabili. Asta dacă nu cumva, scârbită de lentoarea procedurii de la Lausanne, n-ar vrea şi Timişoara să-şi unească sângele şi destinul tot cu Dinamo. Sau cu Rapid. Le-ar sta bine în poză lui Marian şi George, unul cu ceasul la vedere, celălalt cu borseta. Explicația ar fi că „timpul înseamnă bani pentru toată lumea”.

Trăim în țara fuziunilor inevitabile. Ce-ați zice de o alianță între Gaz Metan şi Gloria Bistrița, cu îmbrățișarea monumentală dintre Horoba şi Pădureanu, aceşti Marilyn Monroe şi JFK ai fotbalului transilvănean?! În cazul lor nu s-ar evita doar o retrogradare nenorocită, s-ar rescrie chiar istoria unui cuplu de poveste. „De ce să ne tot despărțim, fraților, când ne şade atât de bine împreună”, vor argumenta cei doi, ținându-se de mână în aceeaşi barcă.

Între Otopeni şi Buzău e o legătură viscerală. Două echipe condamnate să stea ascunse în pivniță de la începutul campionatului vin şi propun o revoltă a sporurilor de toxicitate. Am putea ajunge să vorbim chiar de prostituție şi proxenetism. E lumea lu’ peşte.

Nică The King

Între Basarab Panduru şi Eric Cantona văd din ce în ce mai puține diferențe. Panduru spune: „Nu-l pune nimeni antrenor pe Panduru pentru 10.000 de euro”. Cantona completează: „Înainte de a fi bărbat, sunt Cantona”. Două declarații din aceeaşi categorie valorică.

Doi oameni izbitor de simpli, care toată viața au încercat să-şi complice existența. Nica s-a născut odată cu veşnicia satului teleormănean şi a ajuns, la crepusculul carierei, să-l imite pe Hagi timp de vreo 30 de secunde în maioul lui Salguieros Porto. A antrenat cu pumnul la vedere, precum un parlamentar uzbek, într-o lume de tâmpiți în care el s-a iscălit mereu cu majuscule. După moda occidentală, vlăguit de-atâta pasiune neîmpărtăşită în spatele liniei de var, s-a convertit consultant la un canal de nişă unde i s-a permis să zbiere. Unitatea de măsură a analistului Panduru e decibelul.

Eric a visat că nu-i îndeajuns să fii bărbat dacă te cheamă şi Cantona încă din fragedă pruncie petrecută în cartierul marsiliez Caillols, arondismentul 12, colț cu băcănia „Chez Joseph”. În general, fiii imigranților italieni aveau trei opțiuni pentru viață atunci când se întorceau acasă de la prima împărtăşanie: mafioți, pizzaiolo ori fotbalişti. Treizeci de ani mai târziu, englezii i-au oferit regatul lor într-o ceaşcă de ceai cu amprenta buzelor reginei deasupra

Cacealmaua

Chiar înainte să înceapă munca de antrenor la Steaua, despre Cristiano Bergodi ştim un lucru: a fost păcălit de Gigi Becali. Şantajat şi păcălit. Iată, aşadar, cadrul oferit de noul său club în drumul spre marea performanță.

Italianul se înşală dacă îşi imaginează că patronul Stelei va fi clement cu el în condițiile în care nu i-a oferit niciunul dintre jucătorii doriți. Nu va fi. Pretențiile lui Gigi nu pot fi măsurate ori cuantificate în sistem internațional. El cere în funcție de cât îi pofteşte gura. Nu-şi evaluează corect potențialul, cu atât mai puțin pe cel al angajaților săi. A pierdut de mult măsura lucrurilor. E aproape delirant o frază din zece. Ultima grozăvie debitată vine imediat după tragerea la sorți a turului doi preliminar din Europa League: Becali se bate la trofeu!

Sigur că Bergodi are şi argumente. Sunt valabile pentru el. Gigi le are pe ale lui, frate. Acestea sunt valabile pentru toată suflarea Stelei. În cazul nostru, timpul e aliatul platitudinii, al inconsecvenței şi al deşertăciunii. Prin urmare, Bergodi nu va fi primul antrenor care intră în conflict cu patronul Stelei. Nici măcar primul italian. La un moment dat, totuşi, va avea parte şi de o favoare: va fi ultimul demis.

O nepotrivire

Ce-o cauta Sabău la Timişoara? Probabil un loc de muncă după calvarul negocierilor cu Dinamo, unde apăruse ca un personaj de telenovelă trădat de erorile tinereții. Probabil o carieră după ce s-a jucat destul de-a Alice în Țara Minunilor la curtea lordului său. Probabil o imagine plecând de la sat la oraş ca un adolescent cu mintea plină. Probabil o leafă care să-i asigure familiei confortul pe timp de criză. Probabil chiar dorința de a exista, în fotbal şi prin fotbal, cât mai departe, cât o vrea Cel de Sus.

E un mariaj bizar. I se potriveşte Neluțu Sabău lui Marian Iancu? E suficient să fii serios şi civilizat la negocieri pentru a avea succes într-un loc de unde seriozitatea şi civilizația au plecat deja de câteva ori în ultimul an? Are vreo şansă un contract pe trei ani între doi oameni care nu visau să se întâlnească vreodată?

La Timişoara, Sabău va începe să învețe meserie cu un alt tip de interlocutor. Va da piept cu lumea obiectivelor imediate, cruciale. Mă întreb cât de rezonabil poate fi să ți se propună să câştigi campionatul, ba să te mai şi califici în grupele Ligii Campionilor în timp record, când tu abia ai coborât dintr-o livadă artificială plină de mere şi prune umflate cu pompa?

Booooooooooom!

Cele mai mari transferuri se fac pe timp de criză. Real Madrid va plăti cu mult peste 200 de milioane de euro în această vară pentru a-i face față Barcelonei. Deocamdată, Barca aşteaptă să vadă cât de lungă e vara şi până unde poate merge trufia lui Florentino Perez. Dacă vine şi Ribery la Madrid (se vorbeşte de un chilipir de 60 de milioane), catalanii vor propune „STOP JOC" comunității internaționale şi probabil îşi vor proclama independența.

Acest tsunami declanşat în Spania l-a făcut pe sir Alex Ferguson să-şi înghită ciunga de-a latul. Noroc cu madam Fergusonu' care a demonstrat nebănuite calități de karateka şi l-a salvat de la dezastru pe scoțian propunându-i un mentosan. Chiar şi aşa, Manchester stă şi se uită la cele 94 de milioane precum baba lui Creangă la găina care ouase mărgica.

În tot acest timp, preşedintele UEFA se plimbă prin birou în straiele profesorului Baltazar din anii copilăriei noastre. Îşi frământă mâinile să găsească o soluție decentă pentru fotbal. N-o va găsi în următorii doi-trei ani. Dar pe urmă? Ce le-ar putea propune bogătanilor care sparg băncile fără cagule şi mânjesc apoi cu zerouri infinite ultimele sanctuare ale demnității?!

Les Guignols

Duminică m-a sunat Radu Naum să mă întrebe de ce nu comentam Turul Franței. În timpul convorbirii noastre, cicliştii erau aproape de Brignoles, în departamentul Var, la o aruncătură de băț de reşedința de vacanță a preşedinților Franței, fortul de la Bregancon, un fel de Mont Saint-Michel al Sudului.

Am vorbit de Madame Sarko, care poartă 44 la balerini, diferență mare față de un 38 jumăte spre 39 cât obişnuieşte să încalțe predecesoarea sa, Bernadette Chirac. Brusc, mi-am amintit de amicul Jacques şi de mesele lui vegetariano-pantagruelice. Pe unele dintre ele am avut ocazia să le luăm împreună - rutierii defilând ore în şir ca un pretext în fundal - preşedintele cu privirea spre imensele trofee aurite din salon, noi cu ochii în ecranul calculatorului de la mansardă.

Victoria lui Cavendish ne-a moleşit un pic. Parcă se scuturau palmierii peste noi. I-am avut pe Cipollini şi pe Zabel, fiecare cu mofturile, respectiv Cordula lui. Probabil, Cipo ar fi lovit un cameraman care-i filmase vara trecută gagica la plajă, iar Erik ne-ar fi demonstrat cu gura până la urechi cât a plâns duduia lui la moartea megastarului. „Les Guignols” la Brignoles, ar fi sunat concluzia Patronului.

Accidentul

Retrogradarea Argeşului nu poate fi încadrată la reuşite în CV-ul LPF. Ea intră mai degrabă la fapte diverse, rubrica de meteoriți. În ultimii 20 de ani, conducătorii fotbalului românesc n-au mişcat un deget în sensul firesc al lucrurilor. Dimpotrivă, prin atitudinea lor de fiecare zi au încurajat aranjamentele, corupția, necinstea şi ilegalitatea. S-au făcut de râs în mod constant în fața opiniei publice şi au ajuns să fie ignoraţi chiar din interior de către cei care, în mod normal, ar fi trebuit să-i respecte. Aşa a apărut Cornel Penescu în peisaj. I s-au prezentat situația, conditiile, ritmul de funcționare al sistemului. Nimeni nu i-a vorbit explicit despre riscuri. Care riscuri? „Fotbalul e o lume sigură, populată de borfaşi inteligenți”, i s-a transmis în momentul semnăturii de adeziune.

Dacă DNA nu intervenea în timpul spectacolului, Penescu ar fi fost astăzi un erou modern. Un fel de ghid spiritual al societății. Aşa cum sunt sau cum au fost la vremea lor Jean Pădureanu, Romică Paşcu, Gigi Nețoiu, Puiu de la Oneşti, Pinalti, Sechelariu, Garabet şi alți mulți negustori cinstiți contemporani cu loialitatea şi servilismul.

De ce Argeşul, şi alții nu? Pentru că pe lumea asta se mai întâmplă şi accidente. Staţi liniştiți, stimați colegi, fotbalul nostru are căderea morală de a merge mai departe.

Întâmplarea

L-am condus pe domnul Bonetti la gară. Soarele coborâse vertiginos în spatele dealului. Când am ieşit din maşină, un miros de untdelemn ne-a invadat nările. La stânga, calea ferată traversa un câmp de lalele înainte de a intra sub acoperişul halei din faţa noastră. Albe, roz, galbene, roşii, portocalii, mov… Le-am numărat împreună. Mie mi-au ieşit 96, lui abia 84. Peste douăzeci de ani, în acelaşi loc, Thassos avea să se oprească la 220, fără să le socotească pe cele care aveau corola plină de pete.

Am cumpărat un ziar de la primul chioşc pe care l-am zărit. Mai era ceva timp până la sosirea trenului. În afară de cuvintele încrucişate, care dezlegau o crimă, mi s-a părut că toate paginile prezentau ştiri ori evenimente pozitive. În jurul nostru, nerăbdarea călătorilor contrasta cu lentoarea femeilor de serviciu, vreo trei negrese enorme îmbrăcate în culori fosforescente care abia îşi târau papucii şi picioarele.
I-a sunat telefonul. A vorbit destul de mult. La un moment dat s-a ridicat în picioare, a început să gesticuleze, aveam impresia că spune acelaşi lucru fără să primească vreun răspuns. S-a îndepărtat de mine. L-am văzut ieşind din gară pe o poartă laterală, apoi a traversat liniile în diagonală către un depou de cereale. Cred că a plecat într-un vagon de marfă, pentru că nu l-am mai văzut niciodată.

Săpături

Când un antrenor e demis în urma unor meciuri amicale înseamnă că are conducerea o problemă. „Ne interesează partidele cu Saint-Etienne şi cu Porto”, spune țâfnos Cristi Borcea. A se înțelege „ne doare în cot de țăranii ăştia de pe la hypermarketuri care ne umilesc de vreo trei ani încoace”.

Meciurile cu Saint-Etienne şi cu Porto sunt tot nişte meciuri amicale. Mare brânză dacă Dinamo le câştigă sau nu! Ele au devenit însă un pretext la indecizia conducătorilor, la lipsa lor de clarviziune şi la deciziile lor aiurite. În acelaşi timp, un semnal pentru aripa tăbăcită a lui Dinamo, în frunte cu Ion Marin. „Săpăligă” ştie că a venit vremea să stea foarte aproape de telefon şi, eventual, de televizor. Vestea cea mare nu poate să întârzie prea mult.

Ion Marin e un fel de Viorel Hizo (cu tot respectul pentru calvarul pe care-l trăieşte Hizo de când l-a cunoscut pe Copos). Ieftin, ingurgitabil, uşor de dat afară. Şi-a petrecut timpul mai mult plecând şi venind decât antrenând pe Dinamo. Dacă va fi numit principal până la începerea campionatului, are toate şansele să nu prindă meciul cu Steaua din etapa a 5-a. Nu l-ar surprinde să fie tratat astfel. Ar accepta decizia, s-ar da doi metri înapoi şi ar aştepta cuminte să fie chemat din nou la echipă. Într-o săptămână, o lună, un an sau doi.

Scotland

La ora la care scriu aceste rânduri nu cunosc rezultatul meciului dintre Unirea Urziceni şi Greenock Morton. Recunosc, chestiunea nu mă avantajează. Pe Dan Petrescu, însă, da. Tot timpul Scoției fuge în direcția în care îşi doreşte el. Castelele se pleacă înaintea lui. Şi bisericile. L-ar saluta şi monstrul de la Loch Ness dacă n-ar fi atât de obsedat de intimitate. Doar oamenii, scoţianul şi scoțianca de rând adică, sunt mai rezervați. Îl privesc pieziş. N-au texte cu el. „A venit, foarte bine, va pleca, să fie sănătos”.

Ca loc de cantonament, Scoția e un tărâm excepțional. Are ceva din Ialomița de dincolo de miezul nopții. Dacă dropiile Bărăganului nostru ar fi supraviețuit pe undeva, cu siguranță ciulinii scoțienilor le-ar fi fost de un real folos.

Clima Scoției e ca o cafea tare cu lapte de bivoliță. Terenurile de antrenament se descoperă şi se merită. Tibiile au termen de garanție, iar rănile deschise devreme mustesc a whisky de ultimă generație.

În Scoția n-ai parte de agitația din Bucureşti. Pe scoțieni nu-i cheamă Mahăru, Boschet, Minune, Poponeț sau Salam. Scoțienii nu intră cu jeepurile în mare. Autostrăzile lor traversează Calea Lactee pe o ploaie uniformă. Scoția e farul de la capătul speranței.

Ne scurgem

Toţi antrenorii care “sunt lăsaţi în pace să lucreze” riscă să facă performanţă la un moment dat. Expresia e tocită şi, de obicei, le aparţine chiar antrenorilor. Credeţi că un angajat de la o firmă oarecare, lăsat zece ani să-şi tot îndrepte greşelile din faţa computerului, n-ar avea nicio şansă să performeze la un moment dat? Răbdarea e însă o virtute rară în secolul în care trăim.

Există şi situaţii unde demiterea e, în acelaşi timp, obsesivă şi regenerantă. Antrenori care de când vin aşteaptă să plece tocmai pentru a se mai putea întoarce o dată. Acest tip de relaţie se bazează pe inconsecvenţă, laşitate şi slugărnicie. Patronul e permanent nehotărât, iar angajatul un duplicitar. Viaţa lor de cuplu e un lung şir de puncte de suspensie. Nimeni nu câştigă niciodată până la capăt, dar speranţa rămâne şi timpul trece.

Dacă toţi antrenorii ar fi păstraţi în funcţie până ar face performanţă, însăşi ideea de performanţă ar deveni plictisitoare. Profesia ar intra într-un blocaj ireversibil. Fotbalul s-ar pensiona direct de pe patul de moarte.
Rapiditatea cu care se mişcă planeta ne va transforma pe toţi în nişte consumatori fără demnitate. În urma noastră vor rămâne munţi de deşeuri şi câteva râgâieli.

El Buitre

Spaniolii l-au poreclit „Vulturul” pe Emilio Butragueno, atacantul emblematic al Realului din anii 80. Astăzi ar fi făcut-o în numele lui Alberto Contador, liderul unei generații de ciclişti fără identitate.
Contador a survolat Turul Franței. A fost cu două clase peste toți adversarii. Până când nu va exista o probă care să-l arunce la groapa de gunoi a sportului, imaginea lui va însemna un reper pentru ciclismul secolului XXI.

E posibil ca Alberto Contador să fie dopat. El ar continua astfel tradiția marilor campioni, imbatabili trişori într-o lume selecta şi rafinată, străbătută din când în când, apoi tot mai des, de interferențe nefaste.
N-a fost turul lui Lance Armstrong. Americanul a urcat pe Mont Ventoux ascultând Radio Schleck, un fel de RTL light. Ne-a demonstrat în ultimele trei săptămâni că rețetele, ca şi tehnologiile, se mai schimbă şi că vine o vreme când în viața oricărui dinozaur apare o extincție catastrofală.

Popularitatea Turului Franței nu poartă însă niciun nume. Cinci sute de mii de oameni i-au petrecut pe ciclişti până în vârful Muntelui Chel, în penultima etapă. E mai mult decât ar fi putut spera Michael Jackson dacă se mai năştea o dată.

Nea Neluțu

L-am regăsit pe adevăratul Mircea Lucescu la sfârşitul meciului cu Timişoara. „Trebuia să le dăm şapte-opt goluri”. Indiferent că ar împlini 64 ori 100 de ani, comportamentul şi atitudinea lui rămân aceleaşi. Cu o zi înainte de meci dăduse deja un răspuns în stilul său caracteristic la o întrebare care-l urmărea de mai bine de 20 de ani. „Poli merita atunci să retrogradeze, era echipa Stelei”.

Neluțu Sabau, un fost angajat la mustăria lui tata Jean, e astăzi în măsură să destrame mitul Shakhtar. Ar fi un miracol, să recunoaştem. Dar oare fotbalul românesc ar reuşi să profite de pe urma lui?

Nu de gargară e nevoie în astfel de momente, ci de responsabilitate şi inteligență. Nu contează dacă Gigel Bucur valorează câteva milioane de euro pe piața internațională sau doar o ceapă degerată, important e ca echipa să ştie să-l pună în valoare săptămâna viitoare. Şi mai ales e obligatoriu ca Timişoara să nu joace la 0-0.

Nu pot să nu mă gândesc un pic în contextul ăsta şi la Dario Bonetti. I-a fost preferat lui Sabău pe banca lui Dinamo, la recomandarea vizionarilor fotbalului şi a oamenilor de decizie din club. Deocamdată, performanța lui e că i-a făcut fericiți pe ăia de împingeau conservele la hypermarket.

Start

De obicei, după prima etapă, echipele învingătoare se declară interesate de titlu sau măcar de un loc în cupele europene. Cele care pierd n-au curajul să recunoască superioritatea adversarului. E prea devreme pentru mărturisiri. În ceea ce le priveşte pe nou- promovate, toate patru învinse pe teren propriu şi fără vreun gol marcat, undeva în spatele uşilor trântite începe lupta pentru supraviețuire.

Cea mai iubită echipă a ţării a evoluat în tiparele în care ne obişnuise Bergodi în preliminariile Europa League. Joc modest, organizare în limita posibilităților, imaginație aproape zero. O echipă plictisitoare, fără personalitate. Mai repede sau mai târziu, Gigi Becali şi Valeriu Argăseală vor ajunge, probabil pe căi diferite, la concluzia care se impune: “la cât s-a investit în această vară, nu puteam face minuni”.

L-am văzut pe Mihai Stoica fatalist. În momentul de față, campioana României n-ar fi dezamăgită dacă ar ocupa la finalul campionatului locul 8. E şi asta o tactică. Modestia autoimpusă a funcționat sezonul trecut în Bărăgan, astfel încât o echipă fără tradiție şi fără mari valori s-a desprins în câştigătoare necontestată.

La Craiova, un rezultat care nu mulțumeşte pe nimeni. Borcea urla la jucători. Mititelu ratează clipa de glorie. Mogoşanu şi Bonetti trag de timp pe banii altora. Suntem abia la început.

Blestemul Timişoarei

Trebuie că mulţi suporteri ai Timişoarei s-au simţit togolezi miercuri noaptea. Nibombe a fost peste toți brazilienii şi românii lui Şahtior la un loc! O performanță care îi deschide echipei lui Sabău un drum european adevărat.

Poli s-a comportat admirabil. Dincolo de tactica, dârzenia şi combativitatea jucătorilor, au fost argumentele principale. Calificarea nu s-a clătinat niciun moment. În fața unei asemenea echipe, deținătoarea Cupei UEFA a fost un monument de neputință, un schelet ambulant. Un fotbal îmbătrânit, lent şi previzibil, practic fără şuturi la poartă, un etern joc pasiv în jurul semicercului alb-violet.

Lucescu şi-a făcut caracterizarea la conferința de presă. „Cine nu ştie şi nu poate, critică". Ca într-o poveste care începe în tristețea lui „acum 20 de ani" şi se termină cu o nuntă, Timişoara şi-a închis o bună parte din rănile copilăriei şi adolescenței. Blestemul timpului a operat, finalmente.

Un gând de bine pentru maestrul Jackie Ionescu, românul care şi-a încondeiat perfect adversarul, plasându-l în virtualitatea ecuației pe un loc care nu există.

Incinerați-l pe Dani!

Căpitanul lui Espanyol, Dani Jarque, a murit la 26 de ani în timp ce vorbea la telefon cu prietena sa. Convorbirea e anecdotică, numele fetei nu se va păstra, iar camera de hotel unde a avut loc întâmplarea nu-i va purta fotbalistului numele. Dani Jarque nu era nici măcar Sergiu Nicolaescu, să-şi poată regiza propriul destin, înconjurat de femei siropoase şi de maşini de epocă. S-a dus după două silabe oarecare, încercând să pună accentul undeva în vârful patului.

Misiunea federației spaniole este să muşamalizeze cât mai repede cazul. La fel cum s-a întâmplat în urmă cu doi ani cu Antonio Puerta, mort pe teren şi incinerat la finalul celor 90 de minute, „să aibă timp omul să se odihnească în pace". Oricine ştie că ăsta e cel mai important lucru pentru un mort, odihna. Iar pentru urmaşii lui, uitarea. Să uităm, dragi prieteni, în numele fotbalului, un sport imaculat şi pur, populat de îngeraşi cu inimioare fragile.

Dispariția fulgerătoare a spaniolului ne dă apă la moară. Se va spune că moartea, ca şi mingea, e rotundă şi că, dacă unii se prăpădesc la masa bogaților, de ce n-am putea noi, românii, să ne ducem direct dintre sărăntoci în lumea celor drepți. Şi eventual să ne refugiem sufletul într-o peluză, sub un pic de vopsea.

Căpşunarii

Noua națională a României e capabilă să răspundă mizelor mici. E şi ăsta un pas înainte. Piţurcă devenise exasperant, să nu uitam. Ne-am chinuit cu Lituania şi Ungaria, dar ne-am impus punctul de vedere. În momentul de faţă, există. Pe hârtie, România lui Răzvan seamănă cu Steaua lui Bergodi. Ambele ne-au demonstrat că sunt capabile să joace la maximum în lumea a treia. Ceea ce s-a pierdut e clasa, carisma, anvergura.

Nu cred că vom mai apuca o generație de aur capabilă să scoată zeci de mii de oameni în stradă fără să câştige nimic. Vom rămâne mediocri. Din urmă vine prea puțin. Nici un antrenor nu poate face minuni cu o promoție de căpşunari. Eventual îi poate învăța imnul național, bunele maniere şi câteva expresii de circulație internațională. După care toată lumea merge la culcare în speranța că anii de altădată o vor mai face să viseze frumos.

N-are rost să ne gândim că batem Franța şi Serbia la toamnă. O tactică ultradefensivă, bazată pe o disciplină de fier, nu constituie o garanție. Capacitatea de exprimare ofensivă a acestei echipe pare să fie limitată de legile moderne ale fotbalului. Când vrei să construieşti ceva, e nevoie de mai mult decât de o salopetă şi o cazma.

Timpuri

Echilibrul valoric şi contabil al acestui campionat sare în ochi mai mult ca oricând. Numai gândul că Steaua şi Dinamo nu vor mai fi niciodată singure în vârful catargului îți provoacă o senzație de eliberare. În zare, orizontul anunță o serie de anotimpuri incerte. Incerte în cel mai profund sens al cuvântului. Descoperim că, pentru noi, modernitatea înseamnă în primul rând pluralitate.

Liga națională de fotbal e ca discursul lui Ion Iliescu din mai 1990, când eram cu toții mai proşti cu 20 de ani, plină de construcții bombastice, de structuri utopice şi de semne de exclamare populiste. Mediocritatea e acoperită decibelic şi parcă nici nu mai contează până unde şi până când. Culoarea e intens diluată şi tot mai multă lume trage de pânza firavă. Dar există speranță. Speranța că vom putea spera chiar şi după ce nu se va mai putea face nimic.

Comparativ cu dosarele meciurilor Steaua - Dinamo din anii 80, completate de nervul comentariilor din următoarele două săptămâni, derby-ul de duminică a fost o ciornă măzgălită de o mână feminină în ora de desen tehnic. Şi, totuşi, dinamoviştii au visat frumos. Şi, poate, s-au trezit nostalgici. Câți dintre noi nu ne-am imaginat în pielea lui Tudor Postelnicu măcar o zi?

Africane

Am informații că patronul Stelei ar fi fost vehement contestat de suporteri la un meci din campionatul Tanzaniei. Evenimentul s-ar fi petrecut undeva în suburbiile capitalei Dodoma, cu puțin timp înainte de lăsarea întunericului, la un joc între două echipe de mijlocul clasamentului. Fanii echipei gazdă au afişat pe un cearşaf mare cât o peluză din Ghencea cuvinte greu reproductibile dincolo de gradenele stadionului. Era un amestec de elefanți, bani, creier, oi, sex, morminte şi mititica. Vreau să precizez că, de data asta, atacul n-are nicio legătură cu Ion Țiriac, vânător contestat puternic în zonă. Şi nici măcar cu Andrelele Marin ori Raicu, de profesie globtroteriţe.

Concret, ce-ar trebui să conteste Valeriu Argăseală în conferința de presă care va urma:

1. Amestecul poporului tanzanian prieten în afacerile interne ale altei țări, în speță viața privată a europarlamentarului Gigi Becali.
2. Lipsa de fermitate a federației tanzaniene de fotbal (FTF) şi, implicit, a ligii profesioniste, față de acte de o asemenea barbarie.
3. Mojicia televiziunii tanzaniene deținătoare de drepturi, care a oferit în repetate rânduri imagini cu aşternutul compromițător.

În schimb, preşedintele Stelei nu trebuie să omită că:

1. Şeful său a ajuns să fie cunoscut până şi în Africa.
2. Numele lui Gigi Becali ajută la promovarea imaginii României în lume.
3. Un elefant nu uită niciodată.

Noi vrem pământ

Echipele lui Răzvan Lucescu pierd greu. Rapidul, Braşovul, acum naţionala României. Sunt disciplinate şi determinate. Tocilare. Primesc puţine goluri şi întind nervii adversarului precum corzile unei vioare. Toate atributele fotbalului nevoiaş apar subliniate cu mândrie în operele lui. Băieţii se luptă cu mâinile goale, uneori se întâmplă să fie călcaţi de tanc, dar se ridică, îşi aranjează ţinuta, se încheie la copcă şi continuă jertfa. Nu ştiu dacă aceste batalioane vor avea statuie într-o zi, cheltuielile ne-ar putea afecta bugetul, dar cred că vor sfârşi prin a fi ecranizate. Se va găsi un regizor înalt, sobru, meticulos, unul pe care să nu-l dea umorul afară din casă, şi care va face din Apostol şi Roman noul cuplu de aur al cinematografiei de proximitate.

În Franţa am jucat ceea ce se putea juca la ora actuală. Asta ne-a demonstrat că victoriile din Lituania şi Ungaria n-au fost întâmplătoare. Dacă francezii erau la acelaşi nivel, probabil i-am fi bătut şi pe ei. N-avem însă timp să ne pară nici bine, nici rău, urmează meciul cu Austria. Obiectivul nostru e o tranşee mare, cât mai mare, să intre toate remuşcările de la Klagenfurt sub pământ.

Pentru unii agasant, pentru alţii performant, stilul noului selecţioner se potriveşte cu vremurile. Avem nevoie de el cum are pământul nevoie de toamnă.

Simplu şi sărac

Am jucat prost şi nu meritam să câştigăm meciul cu Austria. Ocaziile noastre n-au fost rodul unor faze construite. Doar întâmplarea şi jocul aproximativ al adversarilor ne-au permis să ne apropiem din când în când de poartă, dar n-am ştiut să profităm. N-am avut posesie, nici control la mijlocul terenului, relația între linia mediană şi atac a fost greoaie, lipsită de imaginație. Un meci plictisitor din toate punctele de vedere, jucat pe un teren oribil. Un episod destul de greu de digerat în contextul actual.

Trebuie să convenim ca detractorii noului selecționer şi-au impus argumentele sumare în Ghencea. Echipa națională a fost înconjurată de o tristețe devoratoare la primul meci pe teren propriu în mandatul lui Răzvan. Ca fond de joc, am fost sub ceea ce arăta de obicei reprezentativa Insulelor Feroe. În afară de disponibilitatea lui Roman, justețea lui Codrea şi experiența lui Chivu n-am văzut nimic ce ar merita salutat. Săpunaru e enervant, Cristea n-a justificat înlocuirea lui Mara, Bucur a marcat, dar n-a convins cu mingea la picior, Marica merita împuşcat pentru indolență.

În fața noastră s-au postat nişte anonimi care au fost în stare să ne jeneze suficient încât să ne strice seara şi să ne umbrească perspectivele.

Începe balul!

Pentru adolescentul din ziua de azi, şcoala e un element de conjunctură: începe cu o zi înainte de Liga Campionilor. Paisprezece septembrie devine un fel de conferință de presă oficială unde profesorul şi elevul vorbesc optimist despre tehnologii moderne, droguri, avorturi, CR9.

În banca lui e programul complet UCL, iar zilele cu soare se întind până în decembrie. Astăzi joacă Real, Juventus, Milan, Chelsea şi Manchester. Mâine e Inter cu Barca. Între paginile cărții stă letopisețul imprimat la agenția de pariuri cu zecile lui de variante care contrazic ştiințele exacte oferindu-i perspectiva unui weekend de vis între mare şi munte.

În banca ei sunt atâtea numere de telefon câte ştie şi Cristiano Ronaldo. Au început deja un meci închipuit, plin de fentele lui şi de fițele ei, joc pe care nicio televiziune din lume nu şi l-ar putea permite înainte de douăşpe noaptea. Ea e goală, transpirată, cu o mână pe tastatură şi cu cealaltă între picioare, el e cu maioul leoarcă, cu muşchii întinşi, iar cu mâna despică televizorul într-o diagonală care, pe noi toți ceilalți, nu ne avantajează.

Pe vremea mea, prima zi de şcoală mirosea a petroxin, a boxspaleți şi a obraz de duduie stătută.

Normal şi anormal

Înfrângerile au mereu ceva pozitiv în ele: ne uşurează munca. Nu suntem nevoiți să ne dăm peste cap, nici să scriem editoriale cu majuscule, ori să-i facem pe jucători adevărați eroi ai neamului.

La înfrângeri scontate, în general, e liniște. Aşa mai auzim şi noi câte ceva despre valoarea adversarilor (în cazul nostru, vezi Luis Fabiano), despre substanța reală a competiției. Dezbaterea devine echilibrată, îți poți exprima un punct de vedere fără a fi considerat un trădător. E o senzație de bine.

Unirea Urziceni şi-a respectat condiția. A pierdut decent, s-a încadrat perfect în tiparele înfrângerii, n-are nimic de obiectat. Exact aşa cum se aşteptau spaniolii, ai noştri au jucat țărăneşte, cu capul plecat, toți în spatele mingii, la ce dă Dumnezeu. În momentul în care Sevilla deschidea scorul, meciul era încheiat. Am primit exact ceea ce ne aşteptam să primim. A fost un regal.

În schimb, mărturisesc că m-a dat un pic peste cap înfrângerea cât o victorie a lui Debrecen la Liverpool. Cum e posibil ca o echipă cu buget de grădina botanică să țină în asemenea hal de scor pe „Anfield”? N-am să înțeleg asta niciodată şi am ținut să consemnez.

Falsuri

O dată pe lună sau o dată pe săptămână, Gigi Becali vinde Steaua din plictiseală. Când e foarte plictisit o vinde pe 50 de milioane de euro, când plictiseala e mai uşoară o dă pe nimic.

Dacă există un cumpărător real, Gigi îl ironizează, îl compară cu cei din familia Becali, îşi aduce aminte de neamul pe care-l reprezintă şi nu mai vinde. Dacă nu există niciun doritor, Gigi vinde Steaua la televizor. Oricine o poate cumpăra. Steaua devine proprietatea celui care îl ascultă în acel moment pe Gigi Becali.

În realitate, Gigi nu stăpâneşte nimic. Nici să vrea n-ar avea ce să vândă. Steaua e o gogoaşă. O utopie. Oamenii s-au agățat de echipa asta din lipsă de perspective şi de idei. Nu exista „esența Steaua”. Steaua n-are nimic uman în ea. Steaua e armata lui nea Nicu, elicopterul de pe comitetul central, jucăria lui Valentin şi cel mai mare vector sportiv de influență propagandistică. Rezultatele ei sunt bucurii nord-coreene. E vina noastră că ne-am trezit cu ea pe cap şi-am fost apoi obligați s-o suportăm?!

Locul Stelei nu e la palatul lui Gigi Becali, ci la muzeul identităților măsluite.

Momente

Credeți că poate exista ceva ilegal în fotbalul românesc? Mă îndoiesc. Condescu e naiv dacă îşi închipuie că i-ar putea pune la zid împreună pe Mircea Sandu şi Mitică Dragomir. Conform statutului fotbalului în lume, cei doi nu sunt obligați să dea socoteală decât în fața Marii Adunări Naționale.

Condescu vine şi zice: comisiile LPF funcționează în afara legii. Adică îl acuză pe Mitică de genocid, practic de subminarea economiei naţionale. E destul de grav. Sau ar putea fi, dacă pe Condescu l-ar sprijini o țară întreagă, în stradă ori măcar în fața televizorului, zeci de mii de oameni ai muncii de la oraşe şi sate strigând de zor împotriva patronului Ligii Profesioniste de Fotbal.

Dar nu-i aşa. Condescu e mic, Mitică e mare, e cel mai deştept om mare de pe lume şi poate oricând organiza o ambuscadă care să-l înghită pe Condescu şi să curețe fotbalul de îndărătnici.
Între timp, Mircea Sandu stă la birou şi ascute cuțite. În cel mai scurt timp aprinde focul. O uriaşă vâlvătaie va cuprinde cărbunii Gorjului, iar un fum înnecăcios o să alunge lumea în case. Grătarul federal trăieşte toamna aşa cum şi-a propus. Noapte bună, Revoluție, oriunde te-ai baricada!

Cenzurat

Pe vremuri, jurnaliştii care veneau să scrie despre Atletico Madrid primeau de la preşedintele Jesus Gil y Gil pixuri de unică folosință cu inscripția „fac ceva pe Real Madrid”. (Barcelona era o echipă neinteresantă la vremea respectivă).

Se întâmplă, desigur, ca oamenii presei să folosească şi propriile unelte de scris, moment în care bossul local intra peste ei şi le rupea vârfurile ori penițele ca pe surcele. Pe unii dintre ziarişti îi lua la bătaie. S-au constatat chiar infirmități sezoniere. Scenele erau fenomenale în delirul lor antidemocratic.

La un moment dat, masa presei a devenit pustie, ziariştii alegând să scrie despre meciurile lui Atletico de pe „Vicente Calderon” direct din redacție. Nici la radio nu se mai comenta nimic. Televiziunea rămânea de fiecare dată la poarta stadionului. S-a creat un fel de frondă națională împotriva nebunului.

Astăzi, gestul lui Marian Iancu de a-i îndemna pe bănățeni şi mai apoi pe români să nu citească un ziar de sport care pe el îl deranjează se înscrie într-o notă uşor romantică. Timp de câteva minute, pe moşia lui, jucătorii au devenit nişte bieți mesageri ai timpurilor de ocară. Am aflat astfel că Timişoara suportă cenzura.

Secvențe

Români cu cagule protestând la Bruxelles împotriva lui Gigi Becali. Alături, pe un cearşaf, Gigi zâmbeşte ciobăneşte spre Europa. Imaginea e elocventă. „Domnul Gigi Becali seamănă perfect cu Traian Băsescu”, ar spune Ion Cristoiu într-un studio de televiziune. Sau cu Elena Udrea. Sau cu oricare alt compatriot ajuns să ne reprezinte în lumea largă.

Cu moaca lui de mafiot din anii 70, olandezul Henk Ten Cate a venit la Bucureşti să ne ia la bătaie. I-a căşunat pe un cameraman insistent, dar nu mi-e greu să mi-l imaginez plesnind o recepționeră, un liftier, o bătrânică ori vreun patruped zgomotos. Astfel de gesturi, antrenorul lui Panathinaikos le-a dobândit musai în aer, întrucât reputația sa de pământean pare să fie una solidă. Serios? Vom afla probabil în scurt timp despre extravagațele domnului Ten în România.

A cerut 52 de prosoape, 14 halate de baie, 9 baxuri de hârtie igienică, tacâmuri de argint la micul dejun şi un tablou cu „Cina cea de Taină” deasupra patului. În lunile următoare, cele mai frumoase romănce consumabile vor mărturisi tabloidelor ororile la care au fost supuse de către acest boschetar trendy.

Viața e ca o cutie cu bomboane. Te poți aştepta oricând să găseşti o maimuță urlătoare în ea.

Să vând sau să plâng

Mă întreb dacă nu cumva George Copos se va răzgândi. „Mi-am dat seama că nu pot părăsi Rapidul, echipa asta e viața mea, cu bune şi cu rele” ar putea spune patronul nehotărât. Bune ar fi rezultatele din clasament, rele sunt toate celelalte. Inclusiv Şustache ăsta care se bagă în viața omului exact când simți că ai putea face niscaiva profit.

Dacă Rapid ia campionatul, Copos ar putea pierde 15 milioane de euro doar scurtându-şi unghiile în fața televizorului. Bani care s-ar scurge lin în buzunarul neamțului hămesit. Da, dar până atunci cine plăteşte datoriile şi cheltuielile curente? Aici e de lucrat nițel. Ideal ar fi ca Stache să plătească, iar George să cârmească. Adică să avem un fel de vânzare de tip Valvis, de tip Taher, cine ştie, poate într-o zi de tip Nati Meir. Ăsta-i Rapidul în viziunea ciubucarilor care-l pândesc ori pretind că-l administrează: un uriaş balon de săpun tatuat cu inimioare dulci şi brăzdat de săgeți amare.

Plângăciosul de Copos trăieşte o dilemă în aceste zile. Un octombrie duplicitar se iţeşte la fereastra lui. Nu ştie încotro să o apuce. Pe cine să lase, de cine să se agațe? Toate urzelile lui infantile din ultimii ani îi plesnesc în urechi. Şi dacă ar putea să închidă ochii şi să dispară într-o altă lume?

Vânzarea

Le-a luat ceva suporterilor Stelei până să-l scoată din peisaj pe Gigi Becali. Dar până la urmă s-a întâmplat. În momentul de față, cale de întoarcere nu mai există. Se va merge o vreme în paralel, el bodogănind pe drumul lui bolovănos, ei întunecând orizontul în numele libertății. Îl vor împinge ei în râpă sau va cădea el? Verdictul îi aparține timpului.

Până atunci, din cel mai popular club românesc, Steaua a ajuns bibelou de sufragerie. În afară de Gigi şi de ai lui, nimeni nu mai are şi nu va mai avea acces la reprezentații. Ceea ce nici măcar nea Nicu n-a reuşit face astăzi Becali: a confiscat sufletele câtorva milioane de oameni.
Peste generații, numele lui Gigi Becali va fi văzut ca un ghimpe în istoria fotbalului românesc. Rezultatele vor sta goale în matca lor, aşteptând omologarea nemuririi, iar lumea va vorbi despre el cum se vorbeşte astăzi despre Canal. O grozăvie infernală şi inutilă.

În fiecare zi se aude despre vânzare în Ghencea. Nu mi se pare o problemă de viață şi de moarte. În ritmul în care merg lucrurile, Becali îi va preda clubul bunului Dumnezeu, după care se va vinde singur pe undeva.

Pahare

Fotbalul nu aparține tuturor. N-avem dreptul să culpabilizăm o nație întreagă pentru un eşec, fie el şi răsunător. Ne facem de râs zi de zi în atâtea domenii, încât o necalificare la un campionat mondial nu ne mai poate şoca.
Principalii vinovați fiind chiar cei ce nu vor pleca niciodată de bunăvoie, consider că rezultatul de la Belgrad e mai degrabă o şansă. Chiar dacă o şansă irosită de a ne plasa pe drumul cel bun în perspectiva experiențelor viitoare. Oare de câți de 5-0 e nevoie pentru a reforma din temelii, cu oameni noi şi cu idei noi, jocul ăsta la care ne pricepem din ce în ce mai mult şi mai bine?

Mi-a părut rău de Răzvan. Părea singurul care suferea cu adevărat în mijlocul unei adunături de „descurcăreți". Stătea țeapăn în fața microfoanelor cu planeta prăbuşită deasupra capului. Mutu şi Chivu, pe care s-a contat mai mult din obligație națională, îl părăsiseră încă înainte de ultimul fluier, ca şobolanii. Era noaptea lui încărcată cu milioane de zerouri, cu întrebări, cu obligații, contradicții şi constatări usturătoare.

Mă gândesc că până la urmă o fi ieşit din ea, tocmai pentru a intra cu şi mai multă convingere în următoarele. Trebuie că există viață şi după generația cu picioare de pahar.

Le-am tras-o!

Se poate spune că ai noştri şi-au dorit mai mult victoria. Au controlat jocul, şi-au creat mai multe situații clare de poartă, i-au înghesuit pe adversari în propria jumătate, s-au dovedit superiori la mijlocul terenului şi i-au strivit la capitolul posesie. Pentru noi, fiecare gol a fost ca o victorie. Se poate spune că am câştigat de trei ori miercuri seara la Piatra Neamț. Cred că, un pic, ne-am bucurat şi la reuşita feroezilor. Asta demonstrează că au fost şi ei pe teren, au fost prezenți. Nu mai există echipe mici, nici măcar foarte mici.

Ar fi greu să extragem pe cineva anume din context. Sunt sigur că nici selecționerul nu şi-ar dori să o facă. N-ar fi drept. Toți componenții echipei noastre naționale s-au luptat exemplar, până la ultima picătura de energie, pentru cele trei puncte puse în joc. I-am bătut. Am fost mai buni ca ei. Le-am tras-o!

Echipa, ca un ansamblu, s-a mişcat bine. Ea e marele nostru câştig. S-a văzut că a evoluat cu ambiție şi cu determinare. A gândit pozitiv. Şi-a văzut de treaba ei şi le-a oferit suporterilor o seară aşa cum şi-au dorit. Ce bine e să fii pietrean! Ce bine e să fii suporterul echipei noastre naționale! Bravo, băieți, vă mulțumim că încă existați!

Am un singur mare regret. Păcat că se termină tocmai acum această campanie de calificare. Eram pe val.

Scenete pozitive

Etapa a zecea a Ligii I i-a confirmat pe ei, credincioşii, şi ne-a infirmat pe noi, cei prea puțin cucernici. Nu zic că ar fi fost plictiseală, dar nici păruială. Steaua şi Dinamo au câştigat, echilibrând partea de sus a tabloului pe două voci care de ceva timp încoace sună ca una singură. Oamenii lui Stoichiță şi-au făcut praf adversarul în repriza secundă, dominându-l în maniera în care o făceau sovieticii la hochei când ne întâlneau pe noi înainte de trofeul Izvestia.

Săpăligă l-a învins pe Viorel Moldovan cu armele lui Dario Bonetti, proscrisul. Cum nu-i foarte ofertant să te bată Săpă, îmi imaginez duminica Braşovului: ploaie, angoase, triferment.

CFR a făcut scor în Giuleşti. Împotriva cursului jocului. O victorie bizară, mincinoasă. Dacă ar fi fost invers, în contextul actual, probabil Hizo ne-ar fi invitat să-l reproducem pe Maradona la conferința de presă, cu verbele acelea galante şi unsuroase care le apropie pe femei de fotbal şi le îndepărtează deontologic de telenovele. Sincer să fiu, mi l-am imaginat de atâtea ori pe Hizo în locul lui Maradona încât ajunsesem la un moment dat chiar să-l invidiez pe George Copos că şi-l poate permite oricând pe butoiaşul atomic al antrenoratului românesc, cu salva lui de invective populare cu tot.

Victoria Vasluiului la Urziceni e ca o Palmă de Aur venită dinspre agricultor către fermieri. Şi n-am timp de explicații mărunte.

La pensie

Realul a invitat 45.000 de pensionari pentru meciul cu Milan. Restul, de până la 75, au fost copii, elevi, studenți, mame, soții, amante şi dădace. Deşi meciul începea la ora nouă fără un sfert seara, bătrânii Madridului s-au sculat de pe la patru dimineața, cu vreo şaisprezece-şaptesprezece ore înainte, disperați să nu rateze nicio firimitură.

Mai întâi au făcut focul în bucătărie (la ora patru dimineața, în a doua jumătate a lui octombrie, e destul de frig chiar şi în capitala Spaniei), apoi au pus-o de-un ceai de plante ori de-o cafea şi au stat pe veceu. Au fost ceva probleme. Cu prostata, cu vezica sau cu burtica. Nu mai puțin de 125 de moşi şi 98 de babe au căzut în baie în intervalul orar 5-8, conform unei aprecieri furnizate de Institutul de Statistică a Accidentelor casnice (ISAC), marja de eroare fiind undeva între doi şi trei la sută. Au fost şi momente penibile. Să luăm exemplul lui Carlos Angel Santamarria, septuagenar, care a căzut cu capul în closet după ce a încercat să se spele pe picioare în chiuvetă. N-a pățit nimic la cap, dar şi-a fracturat şoldul. Medicii au trecut-o pe seama emoției. Dolores Maria Covatilla, octogenară, a avut un scaun de două ore şi jumătate, astfel încât a pierdut practic toate buletinele de ştiri matinale, vreo două telenovele în reluare, plus patru apeluri pe mobil şi trei sonerii la uşa de intrare.

Ce începe prost se termină şi mai prost. Realul a pierdut meciul cu Milan.

Radicali

Meciurile Stelei au şarm doar fără spectatori?! Sau e invers. N-au nicio valoare jucate cu public?! Până atunci, singurul interes pe care aceste jocuri îl pot genera e prin absență: cei care nu vin se gândesc că poate au pierdut ceva. Dacă nu fotbalistic, măcar la nivel de cafteală, de injurii, de incertitudine. Moda e să-l înjuri pe patron. Dacă o faci, eşti în normalitate. Dacă n-o faci, nu eşti stelist. Ce eşti, eşti comunist?!

Mă miră un singur lucru în clipa asta. De ce suporterii Stelei acceptă ca meciurile de campionat ale echipei lor să se joace cu porțile închise? Când dreptatea, în instanță, ar fi de partea lor. Din punct de vedere juridic, nu există un fundament prin care spectatorii posesori de abonamente să fie ținuți departe de stadion fără să fi comis nicio agresiune. Fanii Stelei ar putea într-o zi recurge la măsuri radicale. De exemplu, pot forța intrarea pe teren la meciurile prevăzute a se juca fără ei. În acest caz, Liga ar fi obligată să anuleze partida şi să-i dea meci pierdut Stelei, deci implicit patronului. Cine ar suferi cel mai mult? Repetată de câteva ori, situația ar conduce inevitabil la o schimbare: ori se cară ciobanul, ori se rupe definitiv şandramaua. Revolta e întotdeauna pozitivă. Cine ştie, poate ne alegem şi noi cu alți oameni în funcțiile cheie ale fotbalului românesc!

Campioni

Printre şabloanele fotbalului românesc a mai apărut unul: toate echipele calificate în sferturile de finală ale Cupei îşi doresc să joace finala. Nimeni nu spune „vizăm semifinalele şi apoi mai vedem” sau „vrem să câştigăm tot, indiferent de adversar”. Nu, obiectivul e neutru pentru toată lumea. Finala. Sună sec şi impropriu.

De exemplu, ce nevoie ar avea Gloria Bistrița să joace în finala Cupei României? Nu mai bine ar încerca să evite retrogradarea în campionat? Sau, mai exact, să reinstaureze sistemul cooperatist de altădată, cu blaturi direct de la lăptar, cu reciprocități întinse pe cinşpe ani, precum împrumuturile de la bancă, şi cu dihonia instalată deasupra națiunii ca un nor radioactiv. Trebuie că regretul lui Pădureanu în momentul de față nu e legat de vârstă ori de boală, ci de relația tardivă cu Halagian. Câte nu s-ar fi putut schimba dacă s-ar fi hotărât mai repede…
La rândul ei, Steaua ţinteşte alte finale, mai grase şi mai pompoase. Visează să joace în fiecare etapă finala campionatului cu tribunele goale pentru ca patronul ei să aibă ultimul şi singurul cuvânt. Râvneşte la aurul din Europa League şi la toate celelalte comori ale sultanilor de dinainte şi după Bosfor.

La ce i-ar fi trebuit Stelei o calificare în Cupa României? O competiție despre care se vorbeşte că şi-ar fi adjudecat-o de fiecare dată în ultimii 10 ani.

Jalnic

Dan Petrescu a făcut un circ colosal în timpul şi mai ales după meciul cu Craiova. Reacţiile sale n-au nimic omenesc în ele. Sunt pur şi simplu izbucniri animalice. Antrenorul campioanei României nu se poate controla şi nu poate răspunde pentru gesturile ori vorbele lui. A devenit enervant să-l suportăm la fiecare meci. Cu o asemenea purtare, omul ăsta ar trebui interzis definitiv pe stadion. Să-şi conducă echipa din faţa televizorului, cum fac atâţia suporteri din toată lumea!

De cele mai multe ori, lui Petrescu îi lipseşte luciditatea. În orice caz, sâmbătă seară i-a lipsit cu desăvârşire. Craiova a fost net peste Urziceni. Au existat momente în care ar fi trebuit să-ţi fie jenă că pe teren se află campioana ţării. Unirea n-a propus fotbal, tot ce şi-a propus se poate rezuma în două vorbe: ură şi încleştare. Golul din minutul 90 e pură întâmplare şi chiar sfidare la adresa bunului simţt. O lovitură liberă din apropierea centrului terenului bătuta ciobăneşte în careu şi reluată cu capul de Bilaşco în faţa unei apărări încordate de situaţia din clasament.

Devenit excesiv în orice apreciere, pur şi simplu obsedat de arbitraj, Dan Petrescu îşi pierde din credibilitate cu fiecare meci pierdut sau câştigat. În primul rând, printre semenii lui.

Maestrul etc.

În genialitatea-i proverbială, Mircea Lucescu a mai dat drumul la o afirmaţie plină de sens: „În momentul de față, Europa League e mai puternică decât Liga Campionilor”. A se citi, acesta e motivul real pentru care Şahtiorul nu-şi pierde vremea prin Champions cu fel de fel de nătărăi.

Dacă vă surprind cât de cât vorbele Maestrului, înseamnă că nu vă pricepeți la fotbal. Reamintesc că ucrainenii Domniei Sale au dat deja piept cu trei tenori ai soccerului continental, aş numi aici pe Partizan Belgrad, FC Bruges şi Toulouse FC. Iar viitorul e negru. În „16”-imile de finală, concurența va deveni imposibil de suportat. Judecați şi singuri: în momentul de față, Barcelona, Liverpool, Bayern, Atletico, Marseille, ȚSKA Moscova, Standard Liege şi Stuttgart ocupă un loc virtual de Europa League. Clar, nu? Păi, ce interes mai poate prezenta Liga Campionilor în fața acestor argumente?! Mai ales dacă echipe mediocre precum Rubin Kazan, Olympiacos Pireu, Wolfsburg sau Unirea Urziceni merg mai departe în C1.

În acest timp, Stoichiță şi Panduru nu consideră suficient de lucrativă Europa League şi declară că Steaua preferă Liga lui Mitică. Ajută-i, Doamne, că sunt tineri şi nu ştiu ce spun!

5-5!?

Cred ca după ce va fi văzut cele zece goluri de pe „Gerland”, dintre Lyon şi Marseille, marele Pele şi-ar dori ca porțile să fie mai mici, un pic mai mici…
E posibil, de asemenea, ca sponsorul invizibil al celor două echipe de Champions League să-şi fi propus un 6-6, ca la Tase acasă, dar timpul a fost nemilos cu pariorii din întreaga lume.

A fost atâta tensiune publică în jurul meciului, încât e mai mult ca sigur că fiecare spectator şi-a trăit deznodământul ca pe propria condamnare. A plouat cu momente poetice şi cu zâmbete naive. La sfârşitul luptei, cei doi antrenori parcă veneau de la Cernobîl. „Ce e prea mult strică”, au rostit Deschamps şi Puel în cor, contaminați de un fotbal pe care nu-l stăpâneau.

După ce în dubla cu Liverpool, Lyon a marcat de fiecare dată decisiv în minutul 90, acelaşi lucru s-a întâmplat şi duminică împotriva lui OM. Pe jumătate însă, întrucât minutul 93 a aparţinut statisticii: de peste 50 de ani nu s-a mai văzut o astfel de grozăvie în societatea franceză.

Ca să mai învârt o dată cuțitul în rană, Marseille a avut două goluri avans la intrarea în ultimele zece minute, dar la debutul prelungirilor era învinsă şi exclusă din lumea bună.

Pentru o aşa revărsare de nebunie, meciul ar merita Premiul Nobel. Dacă nu printre academicieni, măcar la farse intelectuale.

Fără ei

De vreo zece ani, patronii noştri tot retrag echipele de pe teren. Etapă de etapă, jucătorii sunt chemați afară ca vitele. Se supun, nu crâcnesc. După care ei între ei, conducătorii, încep răfuiala. Astea sunt meciurile care chiar contează. Uneltele puse la dispoziție de Liga Profesionistă cadrează perfect cu limbajul protagoniştilor. Dacă unul alege sudalma la televizor, celălalt îi dă cu parul în cap în parcare.

Dar raportul de forțe se schimbă şi până la urmă nimeni nu rămâne dator. Împerecherea frățească a injuriilor face ca fotbalul nostru să poarte responsabilitățile lumii în care trăim: le datorăm scuze nebunilor!

N-am văzut încă retrageri definitive. Şi mi-e dor de ele. Îmi lipsesc vitele care se scurg fără speranță spre un vestiar în formă de pâlnie, unde gâlgâie lehamitea creditorilor. Vreau vorbe fără întoarcere şi priviri care interzic rejucarea şmecheriilor. Vreau decizie, chiar dacă asta înseamnă la urma urmei la fel de multă tâmpenie. Sper într-un scandal uniform recunoscut planetar.

Aş putea să-i iubesc pe toți atât timp cât n-ar mai fi. Probabil că i-aş iubi din ce în ce mai mult. Iubirea implică suferință. Şi lipsuri. Să vină ziua în care să spunem şoptit „ne lipsesc”. Măcar de-ar veni.

Ireland

Cel mai talentat fotbalist irlandez al zilelor noastre nu mai joacă pentru naţionala Irlandei de doi ani, deja. Mai exact, de la 21 de ani. S-a retras pentru că se plictisea să-şi reprezinte propriile culori pe scena lumii. „N-am simţit niciodată nicun fel de plăcere când veneam la naţională, m-a lăsat pur şi simplu rece”, s-a justificat în presa regională. Selecţionerii n-au avut ce-i face. Nici măcar Giovanni Trappatoni. Italianul ar fi încercat o mediere a cazului, dar, auzind de la cei de lângă el despre ce e vorba, s-a conformat: i-a promis că până la Paştele Cailor nu-l convoacă.

În toamna lui 2007, băiatul n-a venit la reunirea lotului pentru că-i murise bunica. Media irlandeză a aflat ulterior că fusese o minciună. Totodată, şi începutul sfârşitului. De când părinţii n-au mai decis pentru el, jucătorul şi-a configurat priorităţile. A întâlnit o fată, şi-a format o familie, apoi şi-a abandonat cariera internaţională. „Irlanda înseamnă mult amatorism”, a scris el în coada explicaţiilor.
Stephen Ireland ar fi putut să fie un nume mare. Pentru irlandezi a rămas doar un prenume oarecare.

Verde vertical

Francezii s-au calificat la Cupa Mondială după un gol pe care nici Tiberiu Lajos nu l-ar fi acordat dinamoviştilor în vremurile lor de glorie. Toată presa franceză a scuipat a lehamite după un asemenea meci. L-a arătat cu degetul pe selecţionerul-magazioner, a întrebat preşedintele, a întrebat jucătorii şi n-a aflat decât ceea ce ştia deja: o calificare de doi lei rămâne o calificare.

Niciodată Franța n-a ajuns atât de ruşinos la un turneu final. Poate că alte mari națiuni da, începând cu Germania, continuând cu Italia sau Anglia şi terminând tot cu Germania, desigur. Se spune despre erorile de arbitraj că se echilibrează de-a lungul unui sezon. Iată că teoria e valabilă şi la o scară mai mare.

Irlandezii sunt singurii jucători de fotbal care au făcut până acum din Stade de France un templu viu. Lumea i-a iubit, a vibrat alături de ei, i-a susținut şi îmbărbătat. Soarta a dorit ca ei să părăsească arena cu aripile frânte şi împachetate într-o bulă mincinoasă de carton. Demni şi verzi.

Români, să nu ne facem griji! Pe noi nu ne regretă nimeni. În concepția noastră, demnitatea e o virtute care a expirat de mult.

Gigisme

Fanii Stelei l-au votat aşa cum au putut pe Gigi Becali. Unii au putut mai bine, alţii mai puţin bine. Cine ştie, poate rezultatele finale vor scoate la lumină un dolofan 2%. Indiscutabil, o victorie pentru groparul Stelei care - după propriile mărturisiri actualizate - a băgat „câteva mii de euro şi a scos o sută de mii de voturi". Pentru cine nu ştia, evlaviosul Gigi a venit să facă afaceri în politică şi, chiar dacă duminică cercul său pare că s-a închis definitiv, el pleacă mulţumit.

Niciun român n-a declanşat mai multe sloganuri decât Gigi Becali. Despre cioban s-a spus orice, s-a strigat orice şi, mai ales, s-a înjurat orice. Rimele i s-au potrivit oricum. A inspirat toate categoriile sociale. Mă aştept ca de Revelion, la Televiziunea publică, Gigi să fie satirizat în scenete ca un simbol popular al acestui neam, un fel de Bulă de mileniul III în care să ne regăsim într-un fel cu toţii.

La douăzeci de ani de la Revoluţie, bilanţul civic al românilor e stânjenitor. Furturi, lăcomie, harababură, mizerie, disperare. N-avem încă un drum al nostru, bătătorit şi sigur. În ţara asta, chiar şi scurgerea timpului e o sursă de mediocritate.